

Hồi 41

Ảo Mộng Giăng Tình

Thiệu Ân thả bước theo hành lang, hai bên có hai hàng cao thủ nai nịt với binh khí giắt sau lưng. Y có thể nhận ra chân diện của những gã cao thủ đó với nét lạnh lùng vô cảm. Thiệu Ân vừa đi vừa nghĩ thầm: "Lão ma đầu Chung Hảo Kiệt gọi ta đến diện kiến với mục đích gì. Chẳng lẽ đã phát hiện ra sự thông đồng của ta với những người kia?"

Ý niệm đó nảy nở trong đầu khiến tâm Thiệu Ân không khỏi bồn chồn lo lắng. Y nhẹ buông tiếng thở dài khi nhận ra những hàng cao thủ như những pho tượng chờ lệnh của Thượng tôn minh chủ.

"Hôm nay ta có thể đến mà không có cơ hội quay trở ra, nhưng không diện kiến lão ma đầu thì chẳng khác nào ta đã tự thú nhận sự phản bội của mình."

Y nhẹ buông tiếng thở dài lần nữa.

Y dừng bước trước cửa Kim điện võ lâm. Rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, tự trấn an mình, Thiệu Ân mới đẩy cửa Kim điện bước vào.

Trong Kim điện, Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt ngồi trên chiếc ngai sơn son thếp vàng, ngồi ngay dưới bậc tam cấp là Thục Tùng Nhẫn trang chủ. Thiệu Ân đứng ngay ngưỡng cửa, nhìn Chung Hảo Kiệt. Y chẳng nhận ra có điều gì khác biệt trên bộ mặt của Chung Hảo Kiệt, Chân diện của lão kín như bưng, ngoài những nét bình thản như những ngày thường, còn một điều duy nhất mà Thiệu Ân cảm nhận được, đó là tiếng tim của y đập mạnh hơn bình thường.

Rút luồng chân khí tự trấn an nỗi bồn chồn trong mình, Thiệu Ân thả bước chậm chậm đến trước mặt Chung Hảo Kiệt. Y quỳ xuống hành đại lễ rồi ngẩng lên ôn nhu nói:

- Nghĩa phụ cho đòi Thiệu Ân.

Lúc Thiệu Ân ngẩng lên kịp nhận ra ánh mắt đầy quyền uy của Chung Hảo Kiệt rọi vào y.

Hảo Kiệt vuốt râu, từ tốn nói:

- Đứng lên.

Mặc dù được Thượng tôn minh chủ cho phép đứng lên nhưng Thiệu Ân vẫn không thấy một chút gì an toàn mà ngược lại cảm giác bồn chồn lo lắng vẫn đọng trong y. Y cảm nhận rõ mồn một bóng sắc thần chết đâu đó ở bên cạnh mình. Chính cảm giác mơ hồ đó buộc Thiệu Ân phải ngoái nhìn qua Thục Tùng Nhẫn.

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu nhìn y. Lão khẽ gật đầu.

Cái gật đầu của Thục Tùng Nhẫn khiến cho Thiệu Ân yên tâm phần nào. Y định nhìn lại Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt:

- Nghĩa phụ cho đời Thiệu Ân đến có điều chi chỉ giáo?

Chung Hảo Kiệt từ từ đứng lên. Lão chấp tay sau lưng nhìn Thiệu Ân từ đầu đến chân, rồi ôn nhu nói:

- Bốn nhân thấy con có gì đó lo lắng vậy?

Câu hỏi này của Chung Hảo Kiệt càng khiến Thiệu Ân bồn chồn hơn. Không chỉ bồn chồn mà y còn linh cảm đoán Hảo Kiệt đã biết được những dự mưu phản trắc chiếm quyền Minh chủ võ lâm của y. Mặc dù có linh cảm đó nhưng Thiệu Ân vẫn cố giữ vẻ thản nhiên. Y nghĩ thầm:

"Với võ công của ta, ta có thể thoát ra khỏi Kim điện chẳng khó khăn gì."

Nghĩ như vậy Thiệu Ân ngấm ngầm vận công dồn vào hữu thủ. Y thở ra rồi ôn nhu nói:

- Nghĩa phụ biết Thiệu Ân có điều lo lắng?

Hảo Kiệt gật đầu:

- Về mặt của con nói với bốn nhân điều đó.

- Quả thật Thiệu Ân có điều lo lắng.

- Thế con lo lắng điều gì?

- Tất cả những nô nhân Hắc đạo, nghĩa phụ đều thả. Nên vừa rồi Tà đao Ngạc Thoại đã quyến dụ Ngọc diện hồ ly đến biệt cung của Thiệu Ân để trả hận. Chỉ mới một thời gian ngắn mà Hắc đạo nô nhân đã lộng quyền. Thiệu Ân không lo lắng sao được.

Chung Hảo Kiệt vuốt râu gật đầu:

- Hóa ra là chuyện đó.

Lão chấp tay sau lưng, nhìn Thiệu Ân nói:

- Ngoài chuyện đó ra, con có lo đến những kẻ mà nghĩa phụ đã nói với con như chưởng môn Tung Sơn Tạ Kiểng, bang chủ Cái Bang Khứ Chí Viễn, Võ Đang chân tử Giác Hải, Thái Ất chân nhân và Thiên Kiếm Hầu Lĩnh Cương. Theo ý của bốn nhân, những người đó còn nguy hiểm hơn cả bọn Hắc đạo nô nhân.

Thiệu Ân liếc nhanh về Thục Tùng Nhẫn. Y nhận ngay được một cái gật đầu của Tùng Nhẫn.

Thiệu Ân ôm quyền nói:

- Thiệu Ân đang tìm chứng tích tạc phản của những người đó. Ngoài những người mà nghĩa phụ đã nói với Thiệu Ân, còn có một người nữa Thiệu Ân không khỏi lo lắng.

Chung Hảo Kiệt mỉm cười:

- Hẳn con sẽ nói đến tiểu tử Đồng Tiếu?

Thiệu Ân gật đầu:

- Y mới là người Thiệu Ân phải lo lắng.

Chung Hảo Kiệt phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của lão đập vào thính nhĩ của Thiệu Ân. Nghe Chung Hảo Kiệt cười, Thiệu Ân càng bối rối hơn. Y có cảm nhận tràng tiếu ngạo của Thượng tôn minh chủ như muôn vàn lưỡi kiếm vô hình đâm vào thính nhĩ của y vậy.

Cắt ngang tràng tiểu ngạo, Thượng tôn minh chủ từ tốn nói:

- Nhắc đến Đồng Tiểu, ta cảm thấy thú vị vô cùng. Võ lâm Trung Nguyên mà thiếu đi tên tiểu tử Hắc đạo gian trá nhưng thông minh đó, bốn nhân chẳng biết mình phải làm gì nữa. Hắc đạo tạo cho ta muôn điều hứng thú phấn khích với cuộc sống này. Gã tiểu tử Đồng Tiểu còn dám bày trò ve sầu thoát xác hoá đổi Vạn Kiến Sư với Lục chỉ thần thủ, sau đó thì đem ngọc thạch với một tờ hồng điều giấu trong ngọc thạch, viết nhặng viết nhít, chẳng ra cái gì cả để ta phải bận tâm truy cứu. Nghĩ có cùng, tiểu tử đó có đủ tất cả sự gian trá, lọc lừa, lẫn thông minh để qua mắt bốn nhân.

Chung Hảo Kiệt vuốt râu:

- Đồng Tiểu tạo cho bốn nhân sự thú vị trong cuộc sống này. Không có y chẳng còn chút thú vị gì cả. Y cũng đáng là người để Dương Thiệu Ân phải lo lắng đó.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Nghĩa phụ, Thiệu Ân đã có ý lấy mạng Đồng Tiểu.

Chung Hảo Kiệt nhượng mày nhìn Thiệu Ân:

- Lấy mạng gã tiểu tử đó lúc nào không được. Giết gã bốn nhân sẽ mất đi hứng thú trong cuộc đời này. Chưa phải lúc lấy cái mạng của Đồng Tiểu. Có những việc còn lớn hơn nên bốn nhân mới cho dời con đến.

Lão nói dứt câu bất ngờ đưa tay bịt miệng ho một tiếng. Tiếng ho của Thượng tôn minh chủ như có âm thanh khàn khàn htoát ra, và nói đập vào tai Thiệu Ân, buộc y phải nhìn Chung Hảo Kiệt.

Thiệu Ân nói:

- Hình như nội thể nghĩa phụ bất an?

Chung Hảo Kiệt vuốt râu nhìn lại Thục Tùng Nhẫn:

- Thục trang chủ, bốn nhân nhờ trang chủ đóng cửa. Ta muốn ở đây nói chuyện riêng với Thiệu Ân.

Thục Tùng Nhẫn đứng lên:

- Tuân lệnh Minh chủ.

Lão ôm quyền xá rồi đi thẳng ra cửa Kim điện. Chờ cho Thục Tùng Nhẫn đóng cửa Kim điện rồi, Chung Hảo Kiệt mới nói:

- Lần hội kiến hôm nay giữa bốn nhân và con rất quan trọng. Ta không muốn cho một đệ tam nhân nào biết cuộc hội kiến này.

- Thiệu Ân biết giữ miệng, nghĩa phụ yên tâm. Con sẽ không thổ lộ chuyện này cho bất cứ ai.

Thượng tôn minh chủ vuốt râu, gật đầu:

- Tốt.

Lão thả bước chậm chạp xuống những bậc tam cấp đi đến trước tấm hoành phi có dòng chữ "Thiên địa thượng nhân."

Nhìn bức hoành phi một lúc, Thượng tôn mình chủ Chung Hảo Kiệt mới nhìn lại Thiệu Ân. Lão buông tiếng thở dài rồi nói:

- Nhìn bức hoành phi "Thiên địa thượng nhân", ta nhớ lại thời tung hoành ngang dọc trên giang hồ của mình. Để rồi cuối cùng ta trở thành võ lâm Minh chủ Bạch đạo với quyền uy tối thượng của võ lâm trong tay mình. Cho dù ta nắm được quyền uy tối thượng của võ lâm thì vẫn không chống chọi được với thời gian. Thời gian có quyền lực hơn cả quyền lực của một vị Minh chủ võ lâm.

Lão gượng cười:

- Cuộc sống của con người quá ngắn ngủi và thật là vô nghĩa. Võ lâm luôn có sự tranh giành sinh tử, kẻ mạnh người yếu, kẻ thắng thì có tất cả, kẻ yếu thì phải chết. Mỗi một bước sai lầm thì hậu họa không sao lường hết được. Nhưng rồi ta cũng đã có tất cả những gì thuộc về võ lâm, nhưng cuộc đời thì lại quá ngắn.

Buông tiếng thở dài, vuốt râu, Chung Hảo Kiệt quay lưng lại Thiệu Ân bụm miệng ho luôn một tràng dài. Lão ho một lúc rồi mới quay lại đối mặt Thiệu Ân:

- Thiệu Ân, con nghĩ lời của ta có đúng không?

Thiệu Ân ôm quyền:

- Đó là chân ngôn đối với Thiệu Ân.

Chung Hảo Kiệt mỉm cười từ tốn nói:

- Con cho đó là chân ngôn ư?

Thiệu Ân gật đầu:

- Lời nói của nghĩa phụ là chân ngôn đối với con.

- Rất tiếc, ta đang bị thời gian hủy hoại.

Chung Hảo Kiệt chỉ tỉnh rượu để trên kệ:

- Lấy cho ta.

Thiệu Ân vội bước đến lấy tỉnh rượu trình trọng chuốc ra chén bằng ngọc lưu ly. Thứ chén uống rượu có thể giải được bách độc. Y nâng chén rượu trình trọng bằng hai tay dâng lên Chung Hảo Kiệt:

- Nghĩa phụ.

Đón lấy chén rượu, Chung Hảo Kiệt nhấp một ngụm nhỏ, rồi nhìn Thiệu Ân nói:

- Ta nghĩ đã đến lúc phải gác kiếm qui ẩn khỏi giang hồ. Thời gian muốn ta như vậy.

Câu nói này của Chung Hảo Kiệt khiến Thiệu Ân phải sửng sờ. Y buột miệng hỏi lại y:

- Nghĩa phụ muốn gác kiếm rời bỏ võ lâm?

Hảo Kiệt gật đầu:

- Ai cũng vậy thôi. Ai cũng có một thời tung hoành ngang dọc nhưng cuối cùng đều phải quay lại điểm khởi đầu của mình. Cái chết và sự sống.

Lão vuốt râu nhìn Thiệu Ân nói:

- Thiệu Ân, con đừng quá đổi ngạc nhiên như vậy.

Thiệu Ân cúi mặt nhìn xuống:

- Thiệu Ân nghĩ nghĩa phụ vẫn còn tráng kiện, vẫn còn phong độ của một vị Minh chủ.

Hảo Kiệt khoát tay:

- Nhưng rồi ta sẽ giữ phong độ này được bao lâu. Đợi đến khi ta thân tàn như đèn treo trước gió rồi mới gác kiếm ư?

Hảo Kiệt lắc đầu:

- Ta không muốn ngày đó. Người có nhiều điều lo lắng nhưng ta chỉ có một điều lo lắng trước khi gác kiếm rời võ lâm.

Thiệu Ân ôm quyền ôn nhu nói:

- Nghĩa phụ chỉ giáo cho Thiệu Ân.

- Khi ta gác kiếm thì ai sẽ là người kế nhiệm chức vị võ lâm Minh chủ của giới Bạch đạo. Trong khi những kẻ hám danh, hám quyền đang chú nhãn nhìn vào quyền lực tối thượng võ lâm này. Đã rửa tay thì ta muốn thoát ly khỏi võ lâm giang hồ, sống quãng đời còn lại bình an và thanh nhàn. Nhưng người kế vị chức võ lâm Minh chủ có để cho Chung Hảo Kiệt này đăng được những ngày bình an không?

Thiệu Ân nhỏ giọng nói:

- Nghĩa vụ sợ những người kia sẽ thay thế nghĩa phụ thì họ không cho người rửa tay rời khỏi võ lâm?

Chung Hảo Kiệt gật đầu, rồi bụm miệng ho khan hai tiếng. Lão buông tiếng thở dài:

- Thời gian thật là nghiệt ngã. Nhưng ai cũng chấp nhận nó cho dù là đương kim hoàng thượng cũng phải bị nó tận diệt đến hơi thở sau cùng. Nhưng ta muốn quãng đời còn lại bình an.

Lão nhìn Thiệu Ân:

- Dương Thiệu Ân...

Thiệu Ân ôm quyền thành kính nói:

- Nghĩa phụ chỉ giáo cho Thiệu Ân.

Nhấp một ngụm rượu như để lấy giọng, nén cơn ho chực bộc phát, Hảo Kiệt mới thả bước trở lại chiếc ngai Minh chủ ngồi yên vị. Lão nhìn xuống Thiệu Ân, ôn nhu nói:

- Thiệu Ân, nghĩa phụ tin con được không?

Thiệu Ân quì xuống, ôm quyền nói:

- Nghĩa phụ, Thiệu Ân sẽ hết lòng vì nghĩa phụ.

Vượt chòm râu đen nhánh, Chung Hảo Kiệt mỉm cười gật đầu, từ tốn nói:

- Trên đời này chỉ có một người nghĩa phụ tin, đó chính là Dương Thiệu Ân. Ta nghĩ kế nhiệm chức vị võ lâm Minh chủ ngoài con ra không còn ai khác. Ta đặt niềm tin vào con được chứ?

Thiệu Ân úp mặt xuống sàn gạch:

- Thiệu Ân sẽ không làm nghĩa phụ thất vọng.

Hảo Kiệt buông tiếng thở dài:

- Giờ thì Thiệu Ân đã đoán ra cuộc hội kiến hôm nay giữa ta và con quan trọng như thế nào rồi. Ta sẽ truyền lại chức vị võ lâm Minh chủ cho con, trao lại Huyết thủ lệnh cho con trong ngày mừng thọ của ta. Nhưng ta chỉ lo con có đảm đương được chức vị võ lâm Minh chủ không, khi con biết bao kẻ với dã tâm và nhiều thủ đoạn. Võ công của con cao siêu nhưng con còn quá trẻ để hiểu hết về con người võ lâm.

- Nghĩa phụ, con học được ở nghĩa phụ rất nhiều.

Nói ra câu này, Thiệu Ân giật mình khi nghĩ lại. Y đã biết mình nói hơi nên vội bỏ lửng câu nói giữa chừng mà nhìn lên Chung Hảo Kiệt. Thiệu Ân vội sửa lại sai lầm của mình:

- Con sẽ cố gắng để nghĩa phụ không thất vọng về con.

Hảo Kiệt vuốt râu im lặng nhìn Thiệu Ân. Hai luồng uy nhân của lão như hai thanh bảo kiếm vô hình chém xạ vào thể pháp Thiệu Ân, khiến xương sống y phải gai lạnh, giá buốt.

Hảo Kiệt nói:

- Ta tin con. Chỉ có Dương Thiệu Ân là người đáng để ta đặt niềm tin vào những khoảng thời gian còn lại cho cuộc đời mình.

Thiệu Ân cúi mọi đầu, úp lên sàn gạch:

- Thiệu Ân đội ân nghĩa phụ đã tin tưởng.

- Đúng lên đi.

Thiệu Ân Minh chủ đứng lên.

Chung Hảo Kiệt nhấp một ngụm rượu rồi nói:

- Ta tin con nhưng ta còn một mối lo canh cánh bên lòng.

- Nghĩa phụ chỉ giáo. Thiệu Ân sẽ làm tất cả để nghĩa phụ không còn lo lắng.

Chung Hảo Kiệt đứng lên:

- Tốt lắm, trước khi ta trao lại quyền uy tối thượng võ lâm là Huyết thủ lệnh cho con, ta muốn thấy thủ cấp của những kẻ có tâm phản trắc. Họ có đi trước thì ta mới có thể rửa tay rời bỏ giang hồ tìm chút thư nhàn còn lại cho bản thân mình. Tất cả võ lâm, ta trao lại cho con.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Nghĩa phụ đã tin con, con sẽ lấy thủ cấp của những người đó.

- Được.

Chung Hảo Kiệt đứng lên:

- Thiệu Ân, cuộc hội kiến hôm nay chỉ có ta và con, ta không muốn những gì ta nói đến tai một đệ tam nhân.

- Thiệu Ân sẽ không thổ lộ với ai bất cứ chuyện gì.

- Tốt lắm, ta chờ con.

Nói rồi Chung Hảo Kiệt lại bịt miệng ho khan vài tiếng. Lão dốc chén rượu uống cạn như thể dùng rượu nén cơn ho chực trào phát ra ngoài rồi khoát tay nói:

- Thiệu Ân, con có thể đi được rồi.

Thiệu Ân quì xuống hành đại lễ.

Y đứng lên ôm quyền nói:

- Nghĩa phụ bảo trọng, nghỉ ngơi cho khỏe, Thiệu Ân sẽ lo toan những gì mà nghĩa phụ đang lo lắng trong lòng.

Chung Hảo Kiệt gật đầu:

- Ta tin con.

- Thiệu Ân cáo từ.

Hảo Kiệt gật đầu. Thiệu Ân thối bộ đến tận cửa mới quay bước bỏ ra ngoài. Y đóng cửa Kim điện lại mà cảm nhận một cái gì đó vô cùng phấn khích lan tỏa khắp tâm tưởng của mình. Tâm trạng y giờ nhẹ tênh như sợi tơ hồng. Mang tâm trạng đầy sự phấn khích và hoan hỷ đó, Thiệu Ân thả bước chậm rãi bỏ đi. Y vừa đi vừa nghĩ thầm: "Suýt chút nữa tự ta đã làm hỏng đại cuộc của mình."

Thiệu Ân chạm mặt với Thục Tùng Nhẫn.

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu mỉm cười với Thiệu Ân. Thiệu Ân nói:

- Thục trang chủ, Thiệu Ân và trang chủ có nhiều sự thay đổi trong kế sách của mình.

Tùng Nhẫn nhìn Thiệu Ân nhỏ giọng nói:

- Thiếu hiệp không cần nói với lão phu. Lão phu biết Minh chủ nói gì với thiếu hiệp rồi.

Ắt Dương thiếu hiệp biết mình phải làm gì rồi chứ.

Thiệu Ân mỉm cười gật đầu:

- Tại hạ đã biết mình phải làm gì.

Thục Tùng Nhẫn khẽ gật đầu. Lão nói:

- Lão phu luôn ở cạnh bên thiếu hiệp, mong rằng sau này thiếu hiệp sẽ không quên ta.

- Tại hạ sẽ không bao giờ quên trang chủ.

- Thiếu hiệp hứa chắc với lão phu chứ?

- Chắc chắn như vậy.

- Nếu vậy lão phu nói điều này cho thiếu hiệp biết.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Trang chủ có điều gì muốn nói à?

Lão nương mày:

- Đừng hỏi lão phu bằng những lời khách sáo như vậy. Hãy xem lão phu như người nhà của thiếu hiệp, được chứ?

Thiệu Ân biết lão muốn nhắc khéo mình điều gì liền ôm quyền xá:

- Lão nhân gia.

Thục Tùng Nhẫn khẽ gật đầu:

- Lão phu thích câu nói này trên miệng của thiếu hiệp.

Lão nhìn Thiệu Ân vuốt râu nói tiếp:

- Lão phu đã hứa với ái nữ sẽ thỉnh Dương thiếu hiệp đến biệt trang. Hẳn giờ này Á Di đang chuẩn bị đại yến chờ thiếu hiệp.

Lão giả lả cười và nói tiếp:

- Lão phu rất thương Á Di, Dương thiếu hiệp biết chứ?
- Văn bối biết, văn bối không để cho lão nhân gia phiến trách mình.

Lão gật đầu:

- Tốt, sau này Á Di sẽ yêu thương lão nhân gia này nhiều hơn.

Thục Tùng Nhẫn vỗ vai Thiệu Ân:

- Đừng làm gì cho ái nữ của lão nhân gia này đau khổ đó. Phàm những mỹ nam tử như thiếu hiệp thì gắn liền với cái mệnh số đào hoa.

Lão buông một tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Nữ nhân cũng là những kẻ thương tình háo sắc như nam nhân chứ đâu khác hơn gì.

Miễn Á Di vui vẻ là ta vui rồi.

Thiệu Ân ôm quyền từ tốn nói:

- Văn bối sẽ không để cho Á Di đau khổ...

Thục Tùng Nhẫn gật đầu:

- Đi đi..

Thiệu Ân xá lão:

- Văn bối cáo từ.

Rồi tổng đàn võ lâm, Thiệu Ân ung dung thả bước chậm rãi, trong đầu y là những ý tưởng về thời khắc mình trở thành võ lâm Minh chủ thay Chung Hảo Kiệt. Suy nghĩ đến thời khắc đó, Thiệu Ân không khỏi phấn chấn.

Thiệu Ân nghĩ thầm:

"Chung lão tặc hản chưa biết được hành động của mình."

Thiệu Ân thả bước ngang qua Vạn Hoa Lâu. Mẫu Đơn Chi Hoa từ trong Vạn Hoa lâu hối hả bước ra nắm lấy tay Thiệu Ân:

- Dương công tử, hãy vào trong với Mẫu Đơn Chi Hoa nào. Chi Hoa sẽ tiếp Dương công tử.

Thiệu Ân nhìn Mẫu Đơn Chi Hoa. Mặc dù chân diện của Mẫu Đơn Chi Hoa được trét một lớp phấn dày, trông chẳng khác nào có chiếc mặt nạ khoác bên ngoài, nhưng nhìn kỹ vẫn toát ra vẻ duyên dáng thật gợi mời với chất dục tính ngồn ngộn.

Thiệu Ân nói:

- Nàng là Mẫu Đơn Chi Hoa?

Nàng ngáy mắt giao tình với Thiệu Ân, rồi nũng nịu nói:

- Thiếp chính là Mẫu Đơn Chi Hoa.

Thiệu Ân mỉm cười. Nhận được nụ cười của Dương Thiệu Ân, Mẫu Đơn Chi Hoa càng nũng nịu. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Chàng có nụ cười đẹp quá.
- Thế nàng biết vì sao ta cười không?

Đôi chân mày vòng nguyệt của Mẫu Đơn Chi Hoa nhướng lên:

- Phải chàng thấy Mẫu Đơn Chi Hoa đẹp phải không, và chàng đã có tình với Mẫu Đơn Chi Hoa.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta cười vì ta sợ nghĩ đến một người.

- Chàng nghĩ đến ai?

Thiệu Ân cười khẩy rồi nói:

- Đồng Tiếu! Hẳn nàng biết gã này?

Chi Hoa phá lên cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:

- Thiếp biết y, biết rành lắm. Y đúng là con người kỳ lạ. Kỳ lạ không thể tưởng. Nhưng y cũng được.

Thiệu Ân cau mày nói:

- Y được cái gì?

- Chi Hoa nói thế là vì Đồng công tử biết giữ chữ tín.

- Y đã hứa và đã cho nàng những gì nào?

Mẫu Đơn Chi Hoa bẽn lễn nói:

- Nói ra kỳ lắm.

- Nàng nói cho ta nghe thử xem.

- Ở.. Đồng công tử đã tặng cho Mẫu Đơn Chi Hoa những hai trăm lạng bạc nén đó.

- Một số bạc rất nhiều, hẳn nàng đã làm được việc lớn cho hắn.

Nàng ngúng nguẩy rồi bật cười thành tiếng. Vừa cười, Mẫu Đơn Chi Hoa vừa nói:

- Mẫu Đơn Chi Hoa có làm gì đâu, chỉ làm một chút chuyện, bắt tướng gã Thập Tứ Lang người Đông đảo phù tang mà thôi.

Thiệu Ân bật cười thành tiếng rồi nói:

- Nàng cho đó là chuyện nhỏ, nhưng với Đồng Tiếu thì lại rất lớn, rất quan trọng. Nếu không có nàng bắt tướng Thập Tứ Lang thì e rằng bây giờ mồ của Đồng Tiếu đã xanh cỏ.

Đôi chân mày vòng nguyệt của Mẫu Đơn Chi Hoa nhướng cao hẳn lên:

- Vậy ư?

Thiệu Ân gật đầu:

- Nàng thích ta không?

- Thích, Dương công tử là trang mỹ nam tử thì nữ nhân nào mà không thích chung chạ với chàng.

Nàng nguýt mắt đưa tình:

- Chi Hoa nói thật đó. Ngay cả Chi Hoa đây là người của Vạn Hoa lâu cốt lấy kim lượng là chính nhưng khi gặp chàng thì không còn nghĩ đến kim lượng nữa. Chàng tin không?

Thiệu Ân gật đầu:

- Ta tin.

Nàng nắm tay Thiệu Ân:

- Chàng vào trong Vạn Hoa lâu với thiếp nhé.

Nụ cười giả lả gợi tình lại hiện trên hai cánh môi mỏng của Thiệu Ân. Y vừa cười vừa lắc đầu:

- Lúc này ta không có rảnh mà còn có nhiều việc phải làm, nhưng ta sẽ đến tìm nàng.
- Công tử sẽ đến tìm Mẫu Đơn Chi Hoa?

Thiệu Ân gật đầu:

- Vâng, ta sẽ đến tìm nàng, và khi ta đến không quên đem theo bốn trăm lạng bạc dành riêng cho nàng. Chỉ cần nàng giúp ta một chuyện.

Mẫu Đơn Chi Hoa bẽn lễn nói:

- Chàng nói đi.
- Bất tướng Đồng Tiếu.
- Sao không là chàng.
- Đồng Tiếu nhờ nàng, tất ta cũng có thể nhờ nàng. Được chứ.

Mẫu Đơn Chi Hoa lườm Thiệu Ân:

- Nam nhân bây giờ sao lạ quá... Bỏ kim ngân ra không thụ hưởng mà cứ cho người khác hưởng. Thật là lạ...

Thiệu Ân mỉm cười cầu tình rồi nói:

- Trên đời này luôn có những điều lạ thường, nhất là ở những kỹ lâu như Vạn Hoa lâu.

Nàng nhớ lời ta nói chứ?

Mẫu Đơn Chi Hoa gật đầu:

- Nếu Đồng công tử đến.

Thiệu Ân nhìn nàng:

- Kể đi sẵn không chờ con mồi. Ta đi đây.

Thiệu Ân nói rồi toan sải bước đi thì chạm mặt với Thiên kiếm Hưu Linh Cương.

Linh Cương từ trong Vạn Hoa lâu bước ra. Y tiến đến trước mặt Thiệu Ân.

Nhìn gã, Thiệu Ân nói:

- Hưu tôn giá có đủ thời gian đến Vạn hoa lâu à?
- Dương thiếu hiệp cũng đã đến.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Tại hạ chỉ đi ngang.

Đảo mắt nhìn quanh, Thiệu Ân nói với Thiên Kiếm Hưu Linh Cương:

- Đúng canh hai đêm nay, Hưu tôn giá hãy đến ngôi miếu thần hoàng gặp tại hạ. Cáo từ. Chàng nhượng mày với Mẫu Đơn Chi Hoa, nhỏ nhỏ nói:

- Hưu tôn giá là bằng hữu của tại hạ. Mẫu Đơn Chi Hoa hãy tiếp Hưu tôn giá dùm tại hạ. Năm mươi nén bạc sẽ đến tay cô nương.

Mẫu Đơn Chi Hoa nhìn lại Hưu Linh Cương:

- Hưu gia, chúng ta quay vào nhé.

Nàng vừa nói vừa nắm tay Hưu Linh Cương kéo vào Vạn Hoa lâu.

Hưu Linh Cương bị Mẫu Đơn Chi Hoa kéo đi nhưng vẫn ngoái đầu nhìn lại:

- Hầu mỗ sẽ đến.

Hai người khuất vào trong Vạn Hoa lâu rồi, Thiệu Ân mới thả bước bỏ đi. Y đi thẳng một mạch đến biệt trang của Thục Á Di. Vừa bước đến bậc tam cấp, Thiệu Ân đã nghe tiếng đàn réo rắt từ trong đại sảnh rót vào tai mình.

Y không vội vã bước vào mà đứng ngoài hiên để nghe tiếng đàn réo rắt của Á Di.

Chờ cho tấu khúc từ bà kia ngưng bật, Thiệu Ân mới bước vào. Á Di ngồi khảy đàn, thấy Thiệu Ân nàng bẽn lẽn nhìn chàng.

Thiệu Ân vỗ tay nói:

- Huynh chưa từng nghe ai đàn hay như muội.

Đôi lưỡng quyền của nàng ửng hồng e lệ. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Huynh ghẹo muội.

- Không, huynh nói thật đó.

Nhìn bàn đại yến bày sẵn, Thiệu Ân nói:

- Đại yến này muội dành cho ai vậy.

Sắc diện của nàng ửng hồng e lệ hơn. Cảm giác ngọt ngào hôm nào trên lầu thuyền như lại dội về, khỏa lấp tâm thức của Á Di. Nàng cúi mặt nhỏ nhẹ nói:

- Lão nhân gia không nói với huynh?

- Lão nhân gia tất có nói với huynh, nhưng huynh thích nghe muội nói hơn.

Nói dứt câu thì nụ cười xởi lởi gợi tình lại hiện trên hai cánh môi mỏng của Dương Thiệu Ân. Y chờ cho nàng ngẩng mặt nhìn lên mới từ tốn nói tiếp:

- Á Di, muội đẹp quá.

Nàng nguýt Thiệu Ân:

- Huynh bỡn cợt muội phải không?

Thiệu Ân vừa mỉm cười vừa lắc đầu:

- Ta không nói dối lòng mình đâu. Muội đúng là một kỳ nữ tài sắc vẹn toàn.

Thiệu Ân vừa nói vừa thả bước đến bên Thục Á Di. Chỉ cần Thiệu Ân đứng gần bên thôi, tim Á Di đã đập loạn trong lồng ngực. Cảm giác ngọt ngào hôm nào trên lầu thuyền xâm chiếm toàn bộ khối óc lẫn giác quan của nàng.

Nàng đặt cây đàn xuống bên cạnh, nhỏ nhẹ nói:

- Để Á Di hầu rượu cho huynh uống.

Thiệu Ân đặt tay lên vai Á Di. Nàng có cảm giác từ tay Thiệu Ân một luồng chân khí nhẹ nhàng lan tỏa qua người nàng. Thiệu Ân nói:

- Ở bên muội, huynh chẳng cần gì cả.

Nàng ngẩng lên nhìn Thiệu Ân:

- Huynh có thật yêu muội không?

Thiệu Ân gật đầu:

- Người huynh đi tìm chính là muội.

- Thế sao huynh không nói với phụ thân định ngày thành thân với muội? Huynh biết Á Di yêu huynh mà.

Câu hỏi của Á Di khiến Thiệu Ân hơi sửng sờ. Y thả tay khỏi vai nàng từ tốn nói:

- Á Di, hiện thời huynh còn đang nhận lãnh một trọng trách nặng quăn cả vai. Lão nhân gia biết huynh đang mang trọng trách gì. Một khi hoàn thành trọng trách đó, huynh sẽ tể trời bái đất kết tơ se tình với muội.

Y buông tiếng thở dài:

- Còn lúc này, huynh chỉ có thể đến với muội bằng tình yêu của mình.

- Vậy huynh thật lòng yêu muội chứ?

- Ta yêu nàng.

Thiệu Ân vừa nói vừa nâng cằm Á Di. Hai mí mắt nàng nhắm lại vì biết mình sẽ tiếp nhận nụ hôn trao tình của ý trung nhân. Đúng như Á Di nghĩ, đôi môi của Thiệu Ân áp chặt lấy hai cánh môi của nàng. Cảm giác đê mê ngọt ngào nhanh chóng lan tỏa khắp cơ thể Á Di. Nàng tiếp nhận nụ hôn của Dương Thiệu Ân bằng chính những cảm xúc đầu đời hôm nào trên lầu thuyền. Thứ cảm xúc mà nàng ngỡ như một giấc mộng đẹp đẽ rồi lúc nào cũng luôn tơ tưởng đến nó. Ngay cả trong giấc ngủ cũng tưởng tượng đến. Chính sự liên tưởng đó khiến toàn thân Á Di nóng bừng lên. tứ chi bất giác bủn rủn khi tiếp nhận nụ hôn của Thiệu Ân. Nàng nhanh chóng buông thả mình trong cảm giác dịu ngọt của tình yêu mà bất kể đến những gì của ngày mai sẽ đến với mình.

Thiệu Ân lòn tay qua tiểu yêu của Á Di bế nàng lên. Nàng hồi hộp với nét thẹn thùng ửng hồng đôi lường quyền. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Dương huynh, Á Di yêu huynh. Huynh đừng lừa dối muội nghe.

Nụ cười xởi lởi hiện lên hai cánh môi Thiệu Ân. Nụ cười quyến rũ mà Á di lúc nào cũng mơ mộng đến. Y nhỏ nhẹ nói:

- Huynh yêu muội rất nhiều. Muội chính là người huynh đang chờ đợi, người mà huynh luôn nghĩ đến bằng trái tim và khối óc của mình.

Thiệu Ân bế nàng vào biệt phòng. Y đặt nàng nằm duỗi dài trên tràng kỷ. Toàn thân Á Di nóng bừng như bị nung trên lò rèn khi tiếp nhận ánh mắt của Thiệu Ân.

Nàng bặm môi nhìn y:

- Muội sợ.

- Huynh đâu có làm gì để muội sợ.

- Nhưng muội còn là một trinh nữ.

- Huynh yêu muội.

Y ngồi xuống tràng kỷ, nhẹ đặt tay vuốt má Á Di. Sự đụng chạm đó tạo ra trong nàng thứ cảm giác ngây ngất lạ thường. Á Di nghĩ thầm: "Mình yêu huynh ấy mà. Huynh ấy chính là người mình mơ tưởng đến. Mình chỉ yêu một mình huynh ấy thôi."

Nàng cố vùi tâm thức trong những ý tưởng đó trong khi Thiệu Ân cúi xuống hôn lấy trán nàng. Đôi môi ngọt ngào của y dịch chuyển trên khuôn mặt xinh đẹp của Á Di, để rồi dừng lại trên đôi môi đã hé sẵn chờ đợi.

Nàng tiếp nhận nụ hôn của Thiệu Ân bằng tất cả cảm xúc bùng cháy trong nàng. Cảm xúc bùng cháy đó như một hấp lực biến Á Di thành một pho tượng không một chút phản kháng lại những hành động của Thiệu Ân. Nàng chỉ có một ý niệm trong đầu: "Ta yêu huynh ấy... Á Di yêu Dương Thiệu Ân."

Ý niệm kia như một dược thảo mê tình kích lệ nàng để cho Thiệu Ân từ từ lần giở từng lớp trang phục, cuối cùng thì nàng hiện thân với những đường cong trần trụi. Những đường con của một trinh nữ, ngồn ngộn sức sống dục tình, chỉ chờ sự khám phá của người khác giới.

Từ cơ thể nàng tỏa ra một luồng hơi nóng hầm hập, mang theo mùi hương thơm của da thịt. Cho dù một pho tượng bằng đá nếu chứng nghiệm tẩm thân trinh bạch, với những làn da trắng ngọt ngào, và đôi tuyết lê chưa một vết trầy xước, chẳng khác nào ngọc lưu ly thì cũng phải nhảy bổ tới để chiếm đoạt, huống chi Thiệu Ân tìm đến Á Di là có mục đích.

Y nhìn nàng bằng ánh mắt kích lệ đầy chất giao tình, nhưng lại nghĩ thầm trong đầu: "Có Á Di trong tay, y sẽ có thể khiến được Thục Tùng Nhẫn". Tất cả đã được y sắp xếp với một mục đích duy nhất là có được quyền uy tối thượng võ lâm Minh chủ. Đây là thời điểm mà y có thể sở hữu nàng. Một thời điểm mà Thiệu Ân đâu thể bỏ qua được, cho dù y đã nhận ra nét hồi hộp lo âu trên mặt nàng. Thậm chí nhận ra nỗi lo toan pha chút sợ hãi của sự biến dạng từ trinh nữ thành một nữ nhân đã biết vị ngọt của cuộc đời.

Á Di hơi rút người lại khi Thiệu Ân đặt tay lên vùng tuyết lê mơn mớn của nàng. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Dương huynh...

- Ta yêu nàng...

Tiếng nói ngọt ngào của Thiệu Ân như một lời ru đưa Á Di vào cảnh giới vô thức, không còn tự chủ được nữa mà chỉ biết đến sự hiến dâng. Hiến dâng để biểu lộ tình yêu của mình với Thiệu Ân.

Ý niệm hiến dâng cùng với cảm giác ngọt ngào nhanh chóng lan tỏa khắp thân thể nàng. Nó như một dược thảo thần kỳ để nàng quên tất cả mà chỉ nghĩ đến tình yêu. Tình yêu trong sự trao gửi và dâng tặng nhưng cuối cùng cái mà nàng phải nhận được là một cái đau buốt thấu đến tận xương tủy. Một cái đau mà nàng những tưởng như có lưỡi kiếm xuyên thẳng từ đan điền lên tới tận óc.

Nàng co rút người lại, bật lên tiếng kêu đau đớn gọi tên Dương Thiệu Ân. Những tiếng rên đau đớn tiếp nối nhau cho đến khi nàng lịm hẳn đi trong vòng tay chiếm hữu và chinh phục của Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân.

Những dòng nước mắt trào ra khóe. Nàng đã biết mình không còn là một thanh nữ, kể từ bây giờ trong nàng đã có một sự hòa hợp của hai dòng máu. Một sự hòa hợp mà nàng sẽ không bao giờ quên được. Sự hòa hợp hôm nay sẽ là một dấu chấm trong trái tim và khối óc

nàng. Một vết trầy xước mà chẳng một người thợ kim hoàn nào có thể gọt giữa tấy nó đi để nàng được trở lại thời xuân sắc.

Á Di ghen ngào:

- Muội... Muội đã mất tất cả cho huynh rồi.

Thiệu Ân cúi xuống áp chặt môi mình vào môi nàng. Nàng tiếp nhận nụ hôn đó không còn với sự háo hức nữa mà bằng cảm giác đau đớn vẫn còn âm ỉ trong nội thể.

Thiệu Ân nhỏ nhẹ nói:

- Sự khởi đầu của tình yêu là như vậy đó. Muội hiểu ta chứ.

Nàng miễn cưỡng gật đầu:

- Chàng sẽ không đối xử tệ với muội chứ?

Thiệu Ân mỉm cười. Y nhỏ nhẹ nói:

- Ngày mai nàng sẽ hiểu tình yêu của Thiệu Ân như thế nào.

Y nói rồi siết chặt tấm thân của Á Di trong vòng tay của mình. Vòng tay của Thiệu Ân khiến Á Di buông trôi tất cả. Nàng đâu còn gì để giữ, hướng chi nàng tự nguyện trao thân gửi tình.

Cuộc giao hoan lại tiếp diễn đến tấm thân nàng bỗng chốc rã rời tợ một cánh hoa vừa mới hé nhụy khoe hương đã vội vã tàn úa bởi cơn giông dữ.

-- o O o --

Hồi 42

Hoạt Sát

Thiên kiếm Hầu Linh Cương thả bước đến trước ngôi miếu thần hoàng. Y đứng ngoài cửa cổ miếu nhìn vào trong. Thiệu Ân đang đứng chấp tay đứng trước bệ thờ thần hoàng. Phong thái của y trông thật tao nhã ung dung tự tại.

Hầu Linh Cương bước vào trong cổ miếu thần hoàng. Y dừng bước hỏi Thiệu Ân:

- Dương công tử hện ta vì đại cuộc võ lâm.

- Đúng.

Thiệu Ân vừa nói vừa quay mặt nhìn lại Hầu Linh Cương. Trên miệng y xuất hiện nụ cười mỉm cầu tình xởi lởi. Y từ tốn nói:

- Hầu tôn giá hãn thỏa mãn với sự chăm sóc của Mẫu Đơn Chi Hoa chứ?

Khuôn mặt lạnh lùng của Hầu Linh Cương nheo lại. Y gằn giọng nói:

- Dương thiếu hiệp mời Hầu mỗ đến đây không phải chỉ để hỏi chuyện kín của mỗ chứ?

Thiệu Ân gật đầu:

- Tất nhiên rồi, tại hạ mời tôn giá đến đây để trao cho tôn giá toàn bộ sơ đồ bày trí trong ngày chúc thọ của Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt.

Đôi mắt cá chết của Hầu Linh Cương sáng hằn lên:

- Dương thiếu hiệp đã có rồi à?

Thiệu Ân gật đầu.

Y lấy trong ống tay áo ra một phong thư đưa đến trước mặt Hầu Linh Cương.

- Tất cả nằm trong phong thư này. Hầu tôn giá giao nó lại cho ai, bang chủ Cái Bang Khuê Chí Viễn, hay Võ Đang chân tử Giác Hải đạo trưởng, hoặc Tung Sơn chưởng môn Tạ Kiểng.

- Hầu mỗ sẽ trao nó lại cho Tạ Kiểng chưởng môn phái Tung Sơn.

- Tạ chưởng môn đang ở đâu?

- Tạ chưởng môn đang ở tại biệt xá của Tung Sơn phái.

Thiệu Ân gật đầu:

- Tại hạ nhờ Hầu tôn giá trao phong thư này lại cho Tạ chưởng môn.

Hầu Linh Cương gật đầu.

Y vừa gật vừa đưa tay cầm lấy phong thư. Tay của Hầu Linh Cương vừa chạm vào phong thư thì y cũng kịp nhận ra nụ cười cùng ánh mắt tàn độc của Thiệu Ân. Chớp thấy nụ cười và ánh mắt tàn độc vô tâm của Thiệu Ân, Hầu Linh Cương giật mình khi nhận ra điều đó. Nhưng sự phát hiện của Thiên kiếm Hầu Linh Cương quá muộn màng. Ngay trong một cuộc giao đấu quang minh chính đại thì Hầu Linh Cương cũng đâu phải là đối thủ của Ngọc

diện tử sát Dương Thiệu Ân, còn trong hoàn cảnh này thì y đúng là một con cừ non của Thiệu Ân mà thôi.

Nụ cười mỉm trên hai cánh môi Thiệu Ân vụt tắt, Hầu Linh Cương rùng mình thì chớp bạc sáng ngời lóe sáng làm lóa cả mắt y. Cùng với sự xuất hiện của ánh chớp bạc sáng ngời đó là cảm giác giá buốt ngay trên yết hầu của Hầu Linh Cương.

Thiên Kiếm Hầu Linh Cương ôm lấy yết hầu thối liền ba bộ. Máu từ yết hầu gã trào qua kẽ tay nhuộm đỏ vạt áo trước. Y nhìn Thiệu Ân bằng ánh mắt thất thần.

Trung Nguyên Thiên Kiếm Hầu Linh Cương cố lắm mới bật ra được lời nói như thốt ra từ trong cuống họng:

- Sao người lại làm vậy?

Thiệu Ân bước tới trước mặt Hầu Linh Cương. Y chậm rãi nói:

- Đã có sự thay đổi trong kế hoạch của ta.

Toàn thân Thiên Kiếm Hầu Linh Cương run rẩy, mắt y hoa lên nhìn Thiệu Ân lúc tỏ lúc mờ. Chân y cũng run bần bật:

- Người phản bội...

Thốt được đến đây thì Hầu Linh Cương khụy gối quỳ xuống ngay trước mũi giày của Thiệu Ân.

Đặt tay lên đỉnh đầu của Hầu Linh Cương, Thiệu Ân chậm rãi nói:

- Người mới là kẻ phản bội.

Vừa nói Thiệu Ân vừa nắm búi tóc của Hầu Linh Cương kéo lên. Hai tay của Hầu Linh Cương cố ghì lấy thủ cấp nhưng cuối cùng thì phải buông ra, để Thiệu Ân nhắc thủ cấp y ra khỏi cổ. Máu trào lên như dòng nham thạch phủ xuống thể pháp y.

Thiệu Ân thả thủ cấp của Thiên kiếm Hầu Linh Cương xuống sàn cỏ miếu.

Đôi mắt của Hầu Linh Cương vẫn mở trừng trừng. Điểm nụ cười mỉm, Thiệu Ân nói:

- Hầu tôn giá hãy yên tâm ra đi với ảo tưởng mình là võ lâm Minh chủ.

Thiệu Ân rời cỏ miếu, một mình đi trong đêm. Sương giá trời đêm khiến cho Thiệu Ân cảm thấy thư thái và hưng phấn lạ thường. Y nghĩ đến cuộc giao tình với Thục Á Di, mặc dù vừa mới ra tay giết một mạng người.

Thiệu Ân dừng bước trước cổng vào biệt xá của Tung sơn phái.

Hai gã giáo đồ Tung Sơn nhận ra ngay Thiệu Ân. Cả hai liền ôm quyền xá:

- Dương thiếu hiệp đang đêm sao đến Tung Sơn biệt xá.

Thiệu Ân mỉm cười từ tốn nói:

- Tại hạ muốn gặp Tạ chưởng môn.

- Thiếu hiệp hãy ở đây để tại hạ vào báo cho Tạ chưởng môn.

Thiệu Ân khoát tay:

- Tạ chưởng môn có ở trong biệt xá à?

Hai gã giáo đồ Tung Sơn gật đầu.

Thiệu Ân gật đầu nói:

- Nhị vị huynh đài không cần báo với Tạ chưởng môn. Tại hạ không muốn làm kinh động đến người.

Y vừa nói vừa ôm quyền.

Thấy Thiệu Ân ôm quyền, hai gã liền ôm quyền đáp lễ. Nụ cười mỉm lại xuất hiện trên hai cánh môi của Thiệu Ân, nụ cười vụt tắt thì ánh chớp bạc lóe lên.

Hai gã giáo đồ Tung Sơn thả tay xuống, khụy gối, thủ cấp rời khỏi cổ rơi xuống đất.

Họ chết mà tuyệt nhiên chẳng kịp thốt ra tiếng nào, cũng chẳng kịp hiểu vì sao mình phải chết. Cái chết của họ quá nhanh bởi mật kiếm của Thiệu Ân, nên chỉ có Thiệu Ân mới có thể giải trình cho hai gã đó biết vì sao họ chết.

Chấp tay sau lưng, Thiệu Ân bước qua xác hai gã giáo đồ Tung Sơn phái đi thẳng một mạch đến tòa biệt xá.

Y bước vào cửa biệt xá thì chạm mặt với một vị trưởng lão phái Tung Sơn.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Tại hạ muốn diện kiến Tạ chưởng môn.

- Dương thiếu hiệp hẳn có chuyện gấp mới tìm Tạ chưởng môn lúc này. Tạ chưởng môn đang luyện công... Có chuyện gì Dương thiếu hiệp hãy nói với lão phu.

Thiệu Ân nhìn lão trưởng đó từ đầu đến chân. Y nheo mày nói:

- Tại hạ và Tạ chưởng môn vốn có quan hệ rất sâu thẳm mà tại hạ lại không biết tôn tướng lão.

- Lão phu là Hoạch Cơ, đại tổng quản của Tung Sơn phái. Lão phu ít khi xuất hiện ngoài giang hồ, chỉ khi nào Tạ chưởng môn thật cần, lão phu mới đi cùng với Tạ chưởng môn.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Tạ chưởng môn trọng Hoạch tiên bối như vậy, hẳn tiên bối là một đại cao thủ trong Tung Sơn phái.

- Nếu nói lão phu là đại cao thủ của Tung Sơn phái thì cũng hơi quá đáng. Lão phu không dám nhận lời tâng bốc đó. Nhưng nếu nói Tạ chưởng môn rất coi trọng lão phu thì điều đó quả không sai.

Hoạch Cơ vuốt râu nhìn Thiệu Ân nói:

- Dương thiếu hiệp, lão phu có nghe danh tiếng của thiếu hiệp lẫy lừng khắp võ lâm giang hồ. Nay lão phu mới được gặp thiếu hiệp, vinh hạnh cho lão phu vô cùng.

- Danh tiếng của tại hạ chẳng qua chỉ nhờ vào oai phong của Thượng tôn minh chủ mà có, chứ thực tài thì chẳng có gì.

- Thiếu hiệp khách sáo.

- Tại hạ không dám ngoa ngôn với kẻ bề trên như tiên bối.

Lão Hoạch vuốt râu:

- Dương thiếu hiệp có chuyện gì cần gặp Tạ chưởng môn?

Thiệu Ân ôm quyền:

- Thật ra cũng chẳng có chuyện gì, tại hạ chỉ muốn gặp Tạ chưởng môn có chút việc thôi. Nhưng Tạ chưởng môn đang bận luyện công, tại hạ không dám làm phiền Tạ chưởng môn.

Thiệu Ân ôm quyền hướng về phía Hoạch Cơ:

- Cáo từ tiên bối.

Hoạch Cơ ôm quyền:

- Lão phu không tiện tiếp thiếu hiệp.

- Tại hạ không dám làm phiền tiên bối.

Y sức nhớ ra điều gì đó, rồi nói:

- Tại hạ nhớ ra rồi, tiên bối có phải là vị trưởng bối có nội lực cao thâm nhất trong Tung Sơn phái với ngoại hiệu Đa Công?

- Ngoại hiệu đó do bằng hữu tặng cho lão phu. Họ tặng thì lão phu buộc phải nhận chứ không dám tự cho mình có nội lực cao thâm.

- Tiên bối khách sáo quá. Nếu được tiên bối chỉ giáo một vài chiêu, tại hạ rất hoan hỷ.

Tại hạ mong được đấu nội lực với tiên bối.

Hoạch Cơ nhướng mày vuốt râu, cười khẩy rồi nói:

- Dương thiếu hiệp không khách khí với lão phu chứ?

- Tại hạ đâu dám ngoa ngôn với tiên bối.

Nói dứt câu Thiệu Ân ôm quyền trịnh trọng nói:

- Mời tiên bối.

Y ngồi ngay xuống sàn gạch trong tư thế kiết đà, rọi mắt nhìn Hoạch Cơ như khích lệ lão. Nụ cười lại nở ra trên hai cánh môi của Thiệu Ân, nhưng lần này nụ cười đó như một lời thách thức với Hoạch Cơ khiến lão bước đến ngồi xuống đối mặt với Thiệu Ân.

Lão trang trọng nói:

- Giao đấu nội lực cũng như đấu đao kiếm, có điều chi sơ xuất, thiếu hiệp bỏ qua cho lão.

- Tại hạ không khách sáo đâu.

Nói rồi Thiệu Ân vận công đẩy song thủ đến trước. Hoạch Cơ vội vận công đối chưởng với Thiệu Ân. Đôi bản thủ vừa hít chặt lấy nhau thì nụ cười xởi lởi trên miệng Thiệu Ân vụt biến mất mà thay vào đó là ánh mắt tàn nhẫn vô tâm.

Y từ tốn nói:

- Tiên bối tới số rồi.

Lời của Thiệu Ân vừa thoát ra khỏi cửa miệng, Hoạch Cơ toan mở lời đáp thì lưỡi mật kiếm giấu trong ống tay áo như một con rắn chờ sẵn lao vọt tới xuyên qua yết hầu Hoạch Cơ nhanh không thể tưởng. Lão giật nảy người, một âm thanh thoát ra từ cổ họng như tiếng khò khè của một con rắn.

Thiệu Ân lắc cổ tay rút mật kiếm về, đồng thời lách người sang bên để né tránh vòi máu tuôn ra xối xả cùng với những âm thanh khò khè. Hoạch Cơ ôm lấy yết hầu. Lão muốn

thét lớn để đánh động cho Tạ Kiểng nhưng khốn nỗi chẳng thể nào thét được ngoài những tiếng khèn khẹt như tiếng khí gọi đàn.

Thiệu Ân thản nhiên đứng lên trong khi Hoạch Cơ vẫn mở to hai mắt hết cỡ nhìn y. Lão ngã vật ra sau đập ót xuống sàn gạch biệt xá Tung Sơn.

Nhìn xác Hoạch Cơ, Thiệu Ân thản nhiên nói:

- Ai cũng có một kết cục như vậy cả.

Nói rồi Thiệu Ân thả bước chậm rãi về phía gian biệt phòng. Y dừng trước cửa suy nghĩ và lắng nghe những động tĩnh bên trong.

Y gõ cửa.

Tiếng cửa Tạ Kiểng cất lên:

- Ai?

Thiệu Ân từ tốn nói:

- Tại hạ là Dương Thiệu Ân muốn gặp Tạ chưởng môn.

Cửa dịch mở, Tạ Kiểng trong bộ đồ ngủ xuất hiện. Y nhìn Thiệu Ân:

- Dương công tử hẳn có tin gì muốn nói với Tạ mỗ.

Thiệu Ân nhìn Tạ Kiểng:

- Tại hạ có một tin rất quan trọng muốn nói với chưởng môn.

- Tin gì quan trọng mà công tử phải tìm đến bốn chưởng môn trong lúc này.

Nụ cười mỉm hiện lên hai cánh môi của Thiệu Ân. Y ôn nhu nói:

- Tại hạ mang đến cho Tạ chưởng môn tin của thần chết.

Tạ Kiểng ngỡ ngẩn với câu nói đó của Thiệu Ân. Lão còn chưa kịp hiểu ý nghĩa của lời nói kia thì bất thành linh chớp bạc nhoáng lên. Tạ Kiểng giật mình. Lão phản xạ cực kỳ nhanh, thoái bộ về sau ba bước, buột miệng nói:

- Tại sao?

Mặc dù lão đã phản xạ nhanh như ánh chớp bạc vẫn cắt ngang qua người lão. Thốt ra được câu hỏi "tại sao" thì Tạ Kiểng phải ôm lấy ngực. Máu loang đỏ chiếc áo ngủ của Tạ Kiểng.

Tạ Kiểng biến sắc tái nhợt, thoái bộ liên tục, dựa lưng vào vách biệt phòng.

Nhìn sững Thiệu Ân, chưởng môn Tung Sơn Tạ Kiểng nói:

- Người, người muốn giết ta?

Nụ cười vẫn hiện trên hai cánh môi của Thiệu Ân. Y chấp tay sau lưng bước vào. Nhìn Tạ Kiểng bằng ánh mắt thật ôn nhu từ tốn, Thiệu Ân nói:

- Nếu Tạ chưởng môn không muốn chết, hãy nói cho tại hạ biết bang chủ Cái Bang Khuu Chí Viễn đang ở đâu.

Vừa nói Thiệu Ân vừa đưa hữu thủ lên cho Tạ Kiểng thấy. Giữa hai ngón chỉ của Thiệu Ân là chiếc ám khí hình cánh sao.

Thiệu Ân nói:

- Tạ chưởng môn hẳn biết Tinh Vân phi tiễn của tại hạ.

Hai cánh môi của Tạ Kiểng máy máu. Lão đã bị trọng thương, máu đang tuôn ra ướt đầm cả chiếc áo ngủ. Lão miễn cưỡng nói:

- Dương công tử, tại sao lại có hành động này?

- Đừng hỏi những câu hỏi thừa. Hãy trả lời cho tại hạ biết bang chủ Cái Bang đang ở đâu.

Tạ Kiểng còn lưỡng lự thì cổ tay Thiệu Ân lắc nhẹ một cái. Chiếc ám tiễn thoát ra nện thẳng vào đan điền của vị chưởng môn phái Tung Sơn:

- Phập...

Tạ Kiểng khom người rồi khụy gối.

Thiệu Ân bước đến, ngọn mật kiếm giấu trong ống tay áo nhú ra điểm vào yết hầu Tạ Kiểng.

Tạ Kiểng rít giọng nói:

- Người hành thích bốn chưởng môn bằng hành động đê tiện.

Không màng đến lời nói của Tạ Kiểng, Thiệu Ân chích mũi mật kiếm vào yết hầu họ Tạ:

- Tại hạ không có nhiều thời gian để nghe những lời nói này của tôn giá. Nếu tôn giá không muốn chết bởi mật kiếm của Thiệu Ân thì hãy nói cho tại hạ biết Khuê Chí Viễn đang ở đâu.

- Người có thể đến Tam Tông miếu, tổng đàn Cái Bang mà tìm.

Mũi mật kiếm chích sâu vào hơn:

- Đừng trả lời tại hạ bằng những lời như vậy, nếu muốn có cơ hội trả thù.

Mồ hôi rịn ra trán Tạ Kiểng. Lão lắp bắp nói:

- Người chắc chứ?

Lưỡi mật kiếm lại rút vào trong ống tay áo của Thiệu Ân.

Tạ Kiểng thở hắt ra rồi nói:

- Nếu người muốn tìm bang chủ Cái Bang Khuê Chí Viễn hãy đến Tửu lầu của Ngạc Viên Hạnh ma ma.

Thiệu Ân khẽ gật đầu:

- Đó mới là câu trả lời mà tại hạ cần.

Y điểm nụ cười mỉm, nói tiếp:

- Chắc chắn Tạ chưởng môn rất thắc mắc về hành động bất ngờ này của tại hạ. Để đáp lại sự thành thật của Tạ chưởng môn, tại hạ nói cho người biết, trên cõi nhân sinh này bất cứ lúc nào cũng có sự thay đổi. Hành động của tại hạ cũng khởi phát từ sự thay đổi đó.

Nụ cười vụt tắt và Thiệu Ân quay bước đi ra cửa.

Nhìn theo sau lưng Thiệu Ân, Tạ Kiểng từ từ thở ra. Tiếng thở ra vừa dứt trên hai cánh môi của lão thì một chiếc ám tiễn tinh sa đã bất ngờ từ tay Thiệu Ân đập thẳng vào tam tinh lão.

Uy lực của chiếc tinh sa phi tiễn khoét ngay một lỗ giữa tam tinh Tạ Kiểng, hất đầu lão nện vào vách biệt phòng, rồi bật trở ra kéo theo cái xác đổ sầm đến trước.

Thiệu Ân quay mặt lại nhìn xác của Tạ Kiểng:

- Tạ chưởng môn không chết bởi mật kiếm của tại hạ thì phải chết bởi ám tiễn. Cái nào cũng dẫn đến cái chết.

Nói rồi y mới ung dung thả bước bỏ đi mà không ngoái đầu nhìn lại.

*

* * *

Tiếng cười khàn khạc của bang chủ Cái Bang Khưu Chí Viễn từ trong gian phòng thượng khách vọng ra đập vào thính nhĩ của Thiệu Ân. Sau tiếng cười đó là giọng nói của Chí Viễn cất lên:

- Ngạc nương, nàng tin đi... không còn bao lâu nữa ý lang quân của nàng sẽ không còn là một lão ăn mày chúa mà sẽ trở thành một Thượng tôn minh chủ cửu đỉnh trong thiên hạ.

Khưu Chí Viễn vừa nói dứt câu thì Thiệu Ân đẩy cửa bước vào.

Y nhận ra Ngọc Viện Hạnh ma ma chỉ có mỗi chiếc yếm trên người. Chiếc yếm quá nhỏ không đủ để khỏa lấy vùng nhũ hoa to quá khổ, mặc dù Viên Hạnh ma ma cũng đã ngoài tứ tuần.

Thiệu Ân nhìn Khưu Chí Viễn ôm quyền nói:

- Tại hạ không đến nỗi đường đột làm mất cuộc vui của bang chủ chứ?

Trong khi Thiệu Ân nói thì Ngạc ma ma vội khoác lại ngoại y của mình. Khưu Chí Viễn thở hắt ra rồi nói:

- Dương công tử sao biết bốn bang chủ ở đây?

- Tạ chưởng môn nói cho tại hạ biết.

Khưu Chí Viễn vuốt râu khẽ gật đầu:

- Mời Dương công tử ngồi.

Thiệu Ân thả bước đến ngồi đối diện với Khưu Chí Viễn. Chí Viễn chúc rượu ra chén của lão và của Thiệu Ân. Vừa chúc rượu lão vừa nói:

- Tạ chưởng môn tin cho Dương công tử đến tửu điểm của Ngạc nương hẳn là có chuyện quan trọng rồi.

- Tại hạ mang đến cho bang chủ một tin rất quan trọng mà Tạ chưởng môn không thể nào giải quyết được.

Ngạc ma ma ngồi xuống tràng kỷ tò mò nhìn hai người. Thiệu Ân không màng đến mà chỉ chú tâm vào Khưu Chí Viễn.

Y bưng chén rượu nói:

- Tại hạ không ngờ Khưu bang chủ của Cái Bang lại có phong thái của một người phong lưu, đa tình như vậy.

Khuru Chí Viễn cười khẩy rồi nói:

- Tất cả mọi người trong giang hồ đều nghĩ bang chủ Cái Bang chỉ là những lão ăn mày chúa, chứ có biết đâu cơ nghiệp của Cái Bang còn hơn cả các phái lớn trong giang hồ. Bổng bang có thể mua được tất cả mọi thứ trên đời này.

Thiệu Ân mỉm cười nói:

- Chỉ có những kẻ không biết gì mới cho Cái Bang tầm thường, nhưng tại hạ thì không. Bởi vì tại hạ biết Cái Bang là thiên hạ đệ nhất bang.

Nghe Thiệu Ân tăng bốc mình trước mặt Ngạc Viện Hạnh, Khuru Chí Viễn càng lộ vẻ tự mãn và không khỏi cao hứng phấn khích. Lão bưng chén rượu:

- Nghe Dương công tử nói, bổng bang chủ phải kính công tử một chén rượu.

- Cung kính không bằng tuân mệnh. Mời bang chủ.

Khuru Chí Viễn cao hứng gật đầu rồi dốc chén rượu trút vào miệng.

Lão vừa ngửa đầu ra sau để trút rượu vào miệng thì lưỡi mật kiếm xuất hiện điểm vào yết hầu lão.

Khuru Chí Viễn cảm nhận được ngay mũi kiếm giá lạnh điểm vào tử huyệt mình. Lão như thể hóa thành đá, tay vẫn bưng chén rượu nhưng không nuốt nổi số rượu vừa trút vào miệng.

Bang chủ Cái Bang miễn cưỡng nói:

- Dương công tử làm gì vậy?

- Tại hạ muốn bảo cho bang chủ một cái tin. Bang chủ có thích nghe không?

- Tin gì?

- Thiên kiếm Hầu Lệnh Cương, chưởng môn Tung Sơn Tạ Kiểng, hai người đang chờ bang chủ.

- Hai người đó chờ lão phu? Nhưng có gì mà công tử lại điểm kiếm vào tử huyệt của lão phu chứ?

- Tại sao bang chủ không hỏi tại hạ họ đang chờ bang chủ ở đâu?

Khuru Chí Viễn buột miệng nói:

- Chẳng lẽ hai người đó chờ Khuru mỗ dưới a tỳ.

Vừa thốt dứt câu thì Khuru Chí Viễn chợt rùng mình, mồ hôi tuông ra ướt đầm. Lão giật mình vì nghiệm ra cái gì sắp đến với mình. Nụ cười xởi lởi hiện trên hai cánh môi của Thiệu Ân:

- Bang chủ đã trả lời dùm cho tại hạ. Đúng là hai người đó đang chờ bang chủ dưới a tỳ.

Hai cánh môi của Khuru Chí Viễn mấp máy. Lão muốn nói câu gì đó nhưng không thể thốt được thành lời. Thiệu Ân khẽ lắc đầu:

- Tội nghiệp cho bang chủ không trọn vẹn cuộc vui này.

Lời nói của Dương Thiệu Ân như đánh động bản năng tồn sinh của Khuru Chí Viễn. Khi y thốt dứt câu thì vị bang chủ Cái Bang cũng bước được lời nói của mình:

- Tha cho lão phu. Lão phu biết tội của mình đối với Thượng tôn mình chủ... lão phu đáng chết nhưng công của lão phu giúp Thượng tôn mình chủ đưa giang hồ kỳ hiệp Lâm Chí Khanh vào tử địa ả Nhận Môn có thể đổi lấy mạng của lão phu.

Đôi chân mày của Thiệu Ân nhíu lại. Thần quang của y bỗng chốc sáng hẳn lên:

- Bang chủ đã giúp gì cho nghĩa phụ hại Lâm Chí Khanh.

- Lão phu đã thông tin giả đến Lâm Chí Khanh, để y đến ả Nhận Môn gặp thánh cô hắc đạo.

Thiệu Ân mỉm cười:

- Cái công đó nhỏ quá.

- Lâm Chí Khanh giang hồ kỳ hiệp chỉ tin vào mỗi lão phu mà thôi. Bởi vì lão phu là bằng hữu chi giao với Lâm đại hiệp.

Thiệu Ân gật đầu:

- Vậy cũng có công lớn. Thế bang chủ biết tại hạ là gì của Lâm Chí Khanh không?

- Không biết.

- Tại hạ là con của giang hồ kỳ hiệp Lâm Chí Khanh đó.

Mặc dù giọng nói của Thiệu Ân rất ôn nhu nhưng lại khiến Khuất Chí Viễn giật mình. Lão tròn mắt nhìn y thì mũi mật kiếm cũng từ từ xuyên vào yết hầu lão như người ta lấy que xuyên vào một con cá để nướng.

Lão muốn rống lên nhưng khổ nỗi không thể rống được bởi lưỡi kiếm đã chém ngang thanh quản. Bang chủ Cái Bang đập tay xuống bàn.

- Rầm...

Cái đập tay của lão khiến Ngạc Viện Hạnh giật mình. Ngạc ma ma muốn biết vì sao Chí Viễn lại đập tay xuống bàn, nhưng khốn nỗi lưng của Thiệu Ân lại che mất tầm mắt của mụ.

Sau cái đập tay, chân diện của Chí Viễn gãy đành đập, đồng thời phát một tiếng trung tiện. Thiệu Ân rút mạnh lưỡi kiếm về. Lưỡi mật kiếm vừa rút ra khỏi yết hầu Khuất Chí Viễn thì lão nhảy dựng lên, rồi bỏ đầu xuống bàn rượu

- Bộp.

Hai tay lão ôm lấy bàn rượu. Máu xối xả tuôn ra loang đỏ cả sàn biệt phòng tử điểm.

Ngạc Viện Hạnh muốn hét lên nhưng cổ họng lại bị chặn ngang khi tiếp nhận hai luồng sát nhãn của Dương Thiệu Ân. Y chấp tay sau lưng bước đến trước mặt Ngạc ma ma.

- Ma ma biết vì sao tại hạ phải lấy mạng lão ăn mày chúa Khuất Chí Viễn không?

Ngạc ma ma lắc đầu:

- Ngạc nương không biết... không biết.

Thiệu Ân buông tiếng thở dài, rồi nói:

- Ngạc nương đừng sợ, tại hạ không làm hại Ngạc nương đâu.

Câu nói này của Thiệu Ân được thốt ra bằng chất giọng rất ôn nhu, hòa nhã khiến cho Ngạc Viện Hạnh cảm thấy yên tâm phần nào. Viện Hạnh lấm lét nhìn lên Thiệu Ân, nụ cười xởi lởi, cầu tình lại hiện ra trên hai cánh môi của y.

Tiếp nhận nụ cười, và nhận ra vẻ khôi ngô anh tuấn của Thiệu Ân, Ngạc Viện Hạnh mới buông tiếng thở phào.

Thiệu Ân nhỏ nhẹ nói:

- Ngạc nương hết sợ rồi chứ?

Ngạc Viện Hạnh gật đầu, lí nhí hỏi:

- Vì sao công tử lại lấy mạng Khuê bang chủ?

- Bởi vì lão ăn mày chúa có Ngạc nương, còn tại hạ thì không.

Câu nói này của Thiệu Ân chẳng biết tác động thế nào đến Ngạc Viện Hạnh mà bất giác sắc diện của Ngạc ma ma ửng hồng e thẹn. Điểm một nụ cười thứ hai khích lệ Ngạc Viện Hạnh, Thiệu Ân nói tiếp:

- Ngạc ma ma hẳn đã hiểu ý của tại hạ.

Ngạc Viện Hạnh gật đầu nhưng vẫn miễn cưỡng hỏi:

- Chẳng lẽ công tử đã để mắt đến Ngạc nương.

Thiệu Ân gật đầu:

- Từ lâu rồi, Ngạc nương đã khiến tại hạ tơ tưởng đó.

Sắc diện của Ngạc ma ma ửng hồng, Viện Hạnh nhỏ giọng nói:

- Ngạc nương không ngờ mình lại có may mắn đó, nhưng cho dù công tử có để mắt đến Ngạc nương, cũng không nên giết bang chủ Cái Bang. Công tử đã tự làm phiền cho mình rồi.

- Đi tìm nửa phần còn lại của mình thì chẳng có gì sợ phiền hà cả. Vậy Ngạc nương quyết định xem, giữa tại hạ và lão ăn mày chúa Khuê Chí Viễn, Ngạc nương sẽ chọn ai nào?

- Tất nhiên công tử hơn hẳn lão ăn mày chúa.

- Vậy đêm nay Ngạc nương sẽ tiếp tại hạ chứ?

Ngạc Viện Hạnh gật đầu:

- Công tử muốn Ngạc nương tiếp gì?

- Tại hạ chỉ muốn được ngắm Ngạc nương thôi.

Ngạc ma ma gật đầu.

Sau cái gật đầu đó, Ngạc Viện Hạnh tự trút bỏ trang phục của mình. Chẳng mấy chốc, Ngạc ma ma đứng trần truồng trước mặt Thiệu Ân. Y lơ mắt nhìn thể pháp Ngạc ma ma từ trên xuống dưới rồi nói:

- Thể pháp của Ngạc nương chỉ xứng với Khuê bang chủ mà thôi.

Ngạc nương còn chưa hiểu câu nói của Thiệu Ân thì ánh chớp bạc nhóa lên làm lóa mắt thị. Cảm giác rát bỏng nơi yết hầu xuất hiện cùng với khối than hồng chẹn ngang cổ. Ngạc Viện Hạnh ôm lấy yết hầu lơ lơ mắt nhìn Thiệu Ân, từ từ ngồi xuống tràng kỷ. Trước khi trút hồn ra khỏi xác, Ngạc Viện Hạnh kịp thấy nụ cười xởi lởi cầu tình hiện trên hai cánh môi

mỏng của Thiệu Ân và ý niệm mơ hồ lóe trong tâm thức mụ: "Dương công tử đáng cho ta hầu hạ lắm... Chàng đúng là trang mỹ nam tử mà ta đi tìm trong cuộc đời này."

*

* * *

Võ Đang chân tử Giác Hải đạo trưởng ngồi kiết đà, nhìn Thiệu Ân bước vào thảo xá. Y ôm quyền xá Võ Đang chân tử:

- Đạo trưởng có thể bồi tiếp tại hạ được không?

Võ Đang chân tử Giác Hải mở mắt nhìn Thiệu Ân:

- Thiếu hiệp tìm bản đạo có việc gì?

Thiệu Ân ôm quyền nói:

- Tại hạ không dám dấu đạo trưởng, Thiên kiếm Hầu Linh Cương, bang chủ Cái Bang Khuê Chí Viễn và Tạ chưởng môn đều đã chết.

Lời nói này của Thiệu Ân chẳng khác nào tiếng sét đánh ngang tai Võ Đang chân tử Giác Hải. Giữ ngọn phát trần, lão bật đứng lên:

- Sao? Ai giết họ?

Thiệu Ân nhìn Võ Đang chân tử, từ tốn nói:

- Đạo trưởng nghĩ xem ai đã giết ba người đó.

- Bản đạo làm sao biết được.

- Đạo trưởng không biết nhưng tại hạ biết người giết ba người đó.

- Thiếu hiệp biết, vậy người đó là ai?

Thiệu Ân điểm nụ cười mỉm rồi nói:

- Ngoài đạo trưởng ra thì không còn ai khác?

Võ Đang chân tử biến sắc, phần uất nói:

- Ai nói với thiếu hiệp bản đạo lấy mạng ba người đó?

Thiệu Ân chấp tay sau lưng:

- Trước khi Khuê Chí Viễn bang chủ chết đã nói cho tại hạ biết kẻ thù ác độc giết lão bang chủ Cái Bang chính là đạo trưởng. Đạo trưởng vì muốn mình là người duy nhất chấp chưởng quyền lực tối thượng của võ lâm nên không ngần ngại giết họ.

Võ Đang chân tử lắc đầu:

- Không thể nào như vậy được!

- Đạo trưởng, chỉ có một cách duy nhất, tại hạ và đạo trưởng đến gặp Chí Thiện đại sư để làm sáng tỏ chuyện này

- Được, bản đạo và công tử sẽ đến gặp đại sư Chí Thiện.

Hai người rời thảo xá, Võ Đang chân tử Giác Hải dẫn Thiệu Ân đến ngôi tịnh thất Từ Quan.

Thấy Thiệu Ân và Võ Đang chân tử cùng sánh bước, những chư tăng của tịnh thất Từ Quan không một chút nghi ngờ. Họ đưa Thiệu Ân và Giác Hải đạo trưởng đến gian thảo cốc của Chí Thiện đại sư.

Thiệu Ân chờ cho vị tiểu tăng kia đi rồi mới nhìn sang Võ Đang chân tử Giác Hải.

Nụ cười xởi lởi lại hiện trên hai cánh môi của y:

- Phận sự của đạo trưởng đến đây thôi.

Đôi chân mày của Giác Hải đạo trưởng nhíu lại:

- Ý của thiếu hiệp là thế nào?

- Tại hạ muốn nói lời đa tạ đạo trưởng đã đưa tại hạ đến gặp Chí Thiện đại sư.

Y nói dứt câu liền bất ngờ xuất thủ. Ánh chớp bạc cắt một đường vòng cung nhanh hơn chớp trời cắt qua yết hầu Võ Đang chân tử Giác Hải.

Võ Đang chân tử không ngờ sự biến đột ngột như vậy. Cho dù lão đạo trưởng là một đại cao thủ của Võ Đang phái với Thái cực lưỡng nghi kiếm pháp cũng không thể nào kịp phản xạ ứng phó với sát chiêu này của Thiệu Ân.

Cho dù lão đạo trưởng Giác Hải có dụng đến Thái cực lưỡng nghi kiếm pháp với sở học "phá kiếm thức" cũng chưa chắc đã thắng được Ngọc diện tử sát. Huống chi Thiệu Ân ra tay quá bất ngờ.

Lão đạo trưởng Võ Đang chỉ kịp thấy ánh chớp bạc đó thì yết hầu đã bị tiện đứt lia. Lão thối liền bốn bộ rồi ngã nhào xuống đất. Tứ chi gồng cứng lên, mắt chăm chăm nhìn Thiệu Ân.

Mãi một lúc lâu lão mới thốt được một lời:

- Người...

Khi nụ cười tắt trên hai cánh môi Thiệu Ân thì hồn lão cũng lia khỏi xác.

Lấy mạng Võ Đang chân tử Giác Hải rồi, Thiệu Ân chấp tay sau lưng tiến thẳng đến trước cửa gian thảo cốc:

- Dương Thiệu Ân đến tham vấn đại sư.

- A di đà phật, lão nạp đang chờ Dương thí chủ.

Thiệu Ân đẩy cửa bước vào nhưng vẫn mơ hồ với câu trả lời của Chí Thiện đại sư.

Lão cao tăng Thiếu Lâm ngồi trên bồ đoàn trong tư thế kiết đà, tham thiên nhập định. Thiệu Ân nhìn Chí Thiện đại sư, ôm quyền nói:

- Đại sư biết tại hạ sẽ đến tìm đại sư?

- A di đà phật! Hẳn hẳn tăng là người cuối cùng mà Dương thí chủ tìm đến?

Lời nói của Chí Thiện đại sư khiến Thiệu Ân không khỏi ngạc nhiên. Mặc dù ngạc nhiên nhưng Thiệu Ân vẫn cứ hỏi:

- Sao đại sư biết tại hạ tìm đến đại sư và đại sư là người cuối cùng.

- Câu trả lời thì sau này thí chủ sẽ nhận được.

Vừa nói nhưng tay của vị cao tăng Thiếu Lâm vẫn tiếp tục lần chuỗi bồ đề.

Thiệu Ân chau mày nhìn đại sư Chí Thiện mà tự hỏi thầm:

- "Sao lão hòa thượng này lại biết được những việc làm của mình trong đêm nay."

Thấy Thiệu Ân có vẻ suy tư đắn đo, đại sư Chí Thiện từ tốn niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật, trước khi Dương thí chủ ra tay đưa lão nạp nhập huyết bàn về tây vực âm cổ tự bái kiến Phật tổ như lai, lão nạp có mấy điều nói với thí chủ.

Thiệu Ân cau mày với những nét sững sờ. Y buột miệng hỏi:

- Đại lão hòa thượng biết Dương Thiệu Ân đến lấy mạng lão à?

- Ai di đà Phật! Nghiệp chướng do bản tăng tạo ra trước đây nay phải tiếp nhận nghiệp chướng đó. Nhưng khi lão nạp viên tịch rồi, thí chủ hãy hứa với lão nạp một điều.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Tại hạ đang nghe đại sư nói.

- Thí chủ không được lấy mạng Đồng thí chủ.

Thiệu Ân càng sững sờ khi nghe câu nói này của Chí Thiện đại sư.

Y miễn cưỡng hỏi:

- Sao đại sư không muốn tại hạ lấy mạng Đồng tiểu tử, cho dù hẳn có được Thượng tôn minh chủ kết nạp vào giới Bạch đạo thì hẳn cũng là người xuất thân của giới Hắc đạo kia mà.

- A di đà Phật! Đồng thí chủ là bào đệ của Dương thí chủ.

- Đại sư cũng biết điều đó à?

Thiệu Ân ôm quyền:

- Đa tạ đại sư đã chỉ giáo, nhưng điều đại sư vừa nói thì Dương Thiệu Ân này đã biết rồi.

- A di đà Phật...

Thiệu Ân chờ cho lão cao tăng Thiếu Lâm niệm xong tiếng Phật hiệu, mới buông tiếng thở dài nói:

- Đồng tiểu tử chính là bào đệ của tại hạ, nên tại hạ cần phải lấy mạng y. Bởi tại hạ không muốn mình có một chứng tích của nửa dòng máu Hắc đạo trong huyết thống.

Câu nói này khiến cho vị cao tăng Thiếu Lâm biến sắc. Lão lấp bắp niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Thí chủ định cắt đứt tình huynh đệ cùng huyết thống ư?

- Nếu không giết Đồng Tiểu thì một ngày nào đó tại hạ phải lộ thân phận của nửa phần Hắc đạo của mình. Mà tại hạ thì không muốn điều đó xảy ra.

- A di đà Phật! Nghiệp chướng. Lời nói của Dương thí chủ lão nạp đã nghiệm ra oan nghiệt của cõi nhân sinh này. Lão nạp tự trách mình sao trước đây không nghe thấu chỉ ngôn của Tuệ Thông sư huynh. Lại nghe theo lời sàm ngôn của Chung Hảo Kiệt. Hắc đạo... Bạch đạo... A di đà Phật.

Đại sư Chí Thiện nói dứt câu, liền rùn mình. Sắc diện của lão tái hẳn ra, mắt trợn trừng.

Thiệu Ân cau mày:

- Lão sao vậy.

Y bước đến đặt tay vào mũi Chí Thiện đại sư mới nhận ra vị cao tăng Thiếu Lâm đã tắt thở rồi.

Nhìn thể pháp của Chí Thiện đại sư, Thiệu Ân tự hỏi thầm:

- "Lão hòa thượng Thiếu Lâm chờ ta đến để viên ư?"

Y xoa tay:

- Ít ra thì ta cũng không bận tay với lão hòa thượng này.

Y nói rồi quay bước trở ra thảo cốc của Chí Thiện đại sư. Thiệu Ân thi triển khinh công rời Tự Quán, trong đầu y vương vấn những câu hỏi:

- "Tại sao Chí Thiện đại sư lại biết hành động của mình đêm nay. Tại sao lão biết chứng tích thân phận của mình. Lão biết tất cả mà lại ngồi chờ cái chết đến với lão."

Cố tìm một lời giải trình cho những câu hỏi đó. Nhưng tất cả chỉ là những câu hỏi nối tiếp mà không có lời giải đáp nào.

Trong một đêm, năm đại cao thủ của giới Bạch đạo, những vị kỳ hiệp đã từng dọc ngang trên chốn võ lâm giang hồ, tạo ra bao nhiêu kỳ tích võ lâm, những kỳ tích liên quan đến bao nhiêu người trong giới Bạch đạo, khiến cho họ phải ngưỡng mộ, đều chết vào tay Dương Thiệu Ân. Giới võ lâm Bạch đạo sẽ nghĩ gì về việc làm này của Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân. Tất cả đang chờ y ở phía trước.

-- o O o --

Hồi 43

Trên Đỉnh Thiên Vân Sơn

Thiên Vân Sơn.

Đó là dải núi cao chót vót trong dãy núi Vu Sơn. Đỉnh núi như muốn đâm lủng bầu trời xanh, trông thật hùng vĩ và nguy nga. Những tảng mây trắng lượn lờ trôi giữa lưng chừng núi, tạo thành một bức tranh phong thủy không bút mực nào tả hết được nét hùng vĩ của Thiên Vân Sơn.

Đồng Tiểu cùng Vạn Kiến Sư Giang Hào, Băng Phương Vũ và Lưu Tuyết Liên chậm rãi bước theo lối mòn duy nhất do bàn tay con người tạo ra để lên đỉnh Thiên Vân Sơn.

Thỉnh thoảng Đồng Tiểu dừng lại đảo mắt nhìn quanh, chắc lưỡi nói:

- Trên đất Trung thổ chẳng biết còn nơi nào đẹp hơn nơi này không nữa.

Chàng nhìn lại Băng Phương Vũ và Lưu Tuyết Liên, mỉm cười hỏi:

- Hai nàng lên Thiên Vân Sơn có cảm giác gì không?

Tuyết Liên hỏi:

- Thế huynh có cảm giác gì?

- Nàng muốn biết cảm giác của ta à?

Tuyết Liên gật đầu.

Quệt mũi như trở thành thói quen của Đồng Tiểu.

Thấy chàng quệt mũi, Tuyết Liên đỏ mặt. Nàng lườm Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu nhượng mày nói:

- Ta chưa nói cảm giác của mình ra mà nàng đã đỏ mặt rồi. Hẳn là nàng đã đoán ra ý tưởng trong đầu của ta.

Tuyết Liên sượng sùng đỏ mặt hơn khi nghe câu nói này của Đồng Tiểu. Nàng miễn cưỡng nói:

- Sao huynh biết mọi nghĩ ra suy tưởng của huynh chứ? Suy tưởng của huynh là của huynh, sao mọi nghĩ ra được. Huynh thử nghĩ coi, nhưng đừng nói sàm nhé.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Hê, đừng nghĩ vớ vẩn vậy chứ. Bộ mỗi lần ta trầm tư là ta lại nghĩ sàm sao?

Chàng đảo mắt nhìn quanh rồi chắc lưỡi quay lại nhìn Tuyết Liên và Băng Phương Vũ.

- Nếu không có Vạn Kiến Sư Giang thúc thúc thì tốt quá.

Giang Hào cau mày, nhìn Đồng Tiểu hỏi:

- Sao ngươi lại nói vậy?

Đồng Tiểu giả lả cười.

Giang Hào chau mày hỏi:

- Đồng hiền diệt cười cái gì. Nếu không có ta đi cùng với hiền diệt thì làm sao hiền diệt tìm được sanh tử bình, nơi hội đầu của Thiên cang thần chỉ Thượng Quang Kỳ và Thiên diện ma tôn chứ.

- Tiểu diệt đâu có nói đến chuyện đi tìm sanh tử bình. Tiểu diệt có ý khác.

Nói rồi Đồng Tiểu lại liếc qua Lưu Tuyết Liên và Băng Phương Vũ. Chàng nhìn lại Vạn Kiến Sư Giang Hào từ tốn nói:

- Giang thúc thúc có biết Lưu Tuyết Liên và Băng Phương Vũ là hai mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành không?

- Hiền diệt nói với ta điều đó để làm gì?

Tuyết Liên đỏ mặt nói:

- Huynh nói điều đó để làm gì nào?

Đồng Tiểu chỉ vào mũi mình:

- Ý của ta là nói đến mụn ruồi của Giang thúc thúc đó mà.

Chàng chắc lưỡi:

- Cái mụn ruồi của Giang thúc thúc không nổi ở đâu mà lại nổi ngay trên chóp mũi.

Giang Hào cướp lời chàng:

- Mụn ruồi của ta có can hệ gì đến nhị vị cô nương đây?

- Hây... có chứ... nếu như Giang thúc thúc không có cái mụn ruồi xấu ơ là xấu đó, và giảm đi ít tuổi thì hay biết chừng nào. Nếu như Giang thúc thúc giống như tiểu diệt nè.

Chàng giang rộng hai tay, hất mặt nói:

- Nếu Giang thúc thúc phong nhã, hào hoa như tiểu diệt, lại có chuyện giống như tiểu diệt nữa thì có thể chúng ta sẽ chia hai. Đẳng này chỉ có mỗi mình tiểu diệt thôi, chúng ta lại đang bước vào cõi thiên thai, cùng với hai vị tiên nữ, đâm ra thúc thúc là người thừa. Phải chi không có thúc thúc cùng đi thì hay biết mấy.

Đồng Tiểu nhìn lại Băng Phương Vũ:

- Phương Vũ, nàng hiểu ý ta chứ?

Nàng nhìn Đồng Tiểu lắc đầu.

Mặt Đồng Tiểu sa sầm:

- Nói như thế rồi mà nàng cũng không hiểu à. Lên thiên thai cùng với hai nàng tiên mà nàng cũng không biết ư?

Tuyết Liên lờm Đồng Tiểu:

- Huynh ấy bắt đầu nói sàm đó. Đừng nghe huynh ấy nói.

Đồng Tiểu nhìn Tuyết Liên nói:

- Bây giờ thì không muốn nghe, sau này nàng sẽ năn nỉ ta nói đó.

Tuyết Liên bịt tai lại:

- Không muốn nghe huynh nói đâu.

- Thế thì ta sẽ không nói vậy.

Đồng Tiểu bước dịch qua Băng Phương Vũ. Chàng ghé miệng vào tai nàng:

- Phương Vũ thích nghe ta nói không?

Phương Vũ hơi cúi người xuống:

- Phương Vũ không dám cãi lại ý của Đồng huynh.

Đồng Tiểu lườm nàng:

- Xem bộ tạng nhún nhường của nàng kia. Đừng có nghĩ huynh là chủ nhân của nàng đó. Nếu không có một tuyệt thức võ công của nàng thì giờ đây huynh không còn bước lên thiên thai cùng với nàng đâu.

Mọi người lên đến đỉnh Thiên Vân Sơn thì mặt trời sụp lặn. Trong ánh mắt hoàng hôn đứng trên đỉnh Thiên Vân Sơn, đôi mắt nhìn ra bốn chung quanh, Đồng Tiểu cảm tưởng mình đang đứng giữa lưng chừng trời nhìn xuống.

Một bức tranh sơn thủy bao la với những đường nét nguy nga, hùng vĩ. Bất giác Đồng Tiểu buột miệng ngâm thơ:

*"Kinh hoa du hiệp quật, sơn lâm ẩn đôn thê
Chu nôn này tức vinh, Vị nhược thác bông lai.
Làm nguyên ấp thanh ba, lãng cương chuyển đơn di.
Linh khê khả tiềm bàn, ăn sự dăng vạn thân.
Tất nhiên hữu ngại lại, lại thị hữu đất thê.
Tiền tắc bảo long kiến, thái vì xúc phiên đê.
Cao đạo phong trần ngại, trường ấp ta đi về"*

Dịch:

*"Kinh hoa xóm hiệp nghĩa, núi rừng nơi ẩn cư.
Cửa sơn nào vinh hiển, sao bằng bông lai kia.
Xuống nguồn mức sóng xanh, lên đồi nhật xích chi.
Lưng khê qui ẩn tốt, thang mây vui vẻ đi.
Tất viện có quan kiêu, lai thị vợ thích nhân.
Tiến gặp được rồi đấy, lùi dê húc giậu khan.
Vượt xa ngoài phong trần, xá dài tựa tè đi."*

Giang Hào vỗ tay:

- Hay.

Tuyết Liên và Băng Phương Vũ nhìn chàng. Giang Hào nói:

- Hiền điệt ngâm rất hay, nhưng người đừng thả hồn lên mây nữa. Mã hầy mau cùng với ta tìm ra Sa tử bình.

Đồng Tiểu gãi đầu sượng sùng nhìn lão.

- Trong sanh tử bình có con khỉ gì mà thúc thúc cần vậy. Chẳng lẽ thúc thúc định tìm di thể của ngoại tổ và Thượng Quan Kỳ tiên bối?

Giang Hào vuốt râu lắc đầu:

- Không phải đi tìm di thể của nhị vị tiên bối đâu, mà tìm võ công cho hiền điệt đó.

Đồng Tiểu mỉm cười:

- Tiểu diệt có dạng võ công của nhị vị tiên gia, rồi sẽ làm gì với võ công đó nhỉ.
 - Người còn hỏi nữa. Có võ công của nhị vị tiên gia may ra người mới thắng được Chung Hảo Kiệt với Huyết thủ lĩnh võ lâm.
 - Nếu thắng được Chung Hảo Kiệt thì tiểu diệt sẽ làm gì nữa nào?
 - Còn làm gì nữa ngoài chuyện đảm đương chức vị Minh chủ.
 - Sau khi trở thành Minh chủ, tiểu diệt sẽ làm gì?
- Vạn Kiến Sư tròn mắt nhìn chàng:
- Đồng Tiểu, người hỏi cái con khỉ gì thế. Việc sau đó người làm gì thì người biết, cứ sao lại hỏi lão phu?
 - Không hỏi thúc thúc thì hỏi ai? Thúc thúc là Vạn Kiến Sư mà.
- Đôi chân mày Giang Hào nhíu lại:
- Người nghĩ đã là Vạn Kiến Sư thì cái gì cũng biết ư?
 - Vạn Kiến Sư thì cái gì cũng biết chứ?
 - Ta không phải là người am tường thiên cơ, thông hiểu vận hành của càn khôn mà biết tất cả.
- Đồng Tiểu nhăn mặt.
- Giang Hào chau mày:
- Ta nói không đúng sao người nhăn mặt.
 - Tại sao họ đặt cho thúc thúc ngoại danh là Vạn Kiến Sư?
 - Thì bằng hữu giang hồ đặt cho ta như vậy.
- Chàng ve cằm:
- Vạn Kiến Sư vốn cái gì cũng biết thế mà chuyện nhỏ của tiểu diệt, thúc thúc mù tịt, chẳng biết gì cả. Xem ra người võ lâm cả Bạch đạo lẫn Hắc đạo chỉ có biết nói và nói thôi. Tiểu diệt không muốn nói là bốc đồng, nói láo đó.
- Mặt của Giang Hào đỏ ửng lên:
- Tiểu tử này...
- Đồng Tiểu nhướng mày:
- Thế thúc thúc có muốn nghe câu chuyện hậu sự của tiểu diệt không?
 - Hậu sự, vậy sau khi đảm trách chức vị võ lâm Minh chủ, người làm gì nào?
 - Lập thê tử rồi sinh con đẻ cái. Theo sự suy đoán của tiểu diệt thì tiểu diệt sẽ có hai nương tử.
- Lão nhìn sừng chàng:
- Sao lại có những hai thê tử.
 - Vì sứ mạng hợp nhất Hắc đạo, Bạch đạo của tiểu diệt. Thúc thúc nghĩ xem, trước đây phụ thân chỉ có mỗi một mình mẫu thân, nên hai người kẻ đầu sông người cuối sông. Nếu như tiểu diệt thì khác rồi. Hắc đạo có một nương tử, Bạch đạo có một nương tử nữa. Hai nàng sinh con đẻ cái, lộn nga lộn ngổ. Thế là tiểu diệt làm tròn chức nghiệp song đường bỏ dang dở.

Tuyết Liên chen vào:

- Ý Đổng huynh muốn nói cả võ lâm đều là con cháu của huynh?

Chàng nhìn nàng hóm hỉnh, rồi gật đầu nói:

- Thông minh, nàng đúng là thông minh. Đúng là nữ lưu kỳ tài kiến văn uyên bác. Ta chưa nói mà đã hiểu ngay ý của ta rồi.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Rất xứng đáng là nương tử của ta.

Mặt Tuyết Liên đỏ ửng lên.

Nhìn Tuyết Liên, Đổng Tiếu nói:

- Đúng rồi, nếu đúng là nữ nhân Bạch đạo mà Đổng thiếu gia đi tìm.

Hất mặt, Đổng Tiếu nói:

- Tuyết Liên, nàng có đồng ý làm nương tử của ta không? Làm nương tử của ta, nàng không phải nâng khăn sửa túi gì hết, bởi bản thân ta không dùng khăn và áo cũng chẳng có túi đâu mà sửa. Nàng chỉ có mỗi một chuyện để làm.

Nụ cười giả lả hiện lên hai cánh môi của Đổng Tiếu. Chàng nói tiếp:

- Nàng chỉ có mỗi một chuyện để làm, đó là giúp ta hợp nhất Hắc đạo và Bạch đạo theo ý của ta.

Tuyết Liên vùng vằng:

- Huynh có ý nói sàm với muội rồi. Huynh không đặt lễ mà đòi người ta.

- Nói sai, ai bảo ta chưa đặt lễ với nàng nào. Nàng đã nhận số ngân lượng bằng ngân phiếu của ta là gì?

- Ở... Huynh trao số ngân lượng đó cho muội để phát chẩn mà

- Nàng phát chẩn thì người ta nhớ ơn nàng chứ có biết số ngân lượng đó của huynh đâu.

Tuyết Liên trở thành đê nhất mỹ nữ độ lượng, quảng đại, xem như huynh đã cho nàng cái danh để dạm hỏi rồi đó. Còn nữa, sau khi hợp nhất Hắc đạo vào Bạch đạo, huynh còn hợp nhất cả võ lâm Đông đảo nữa đấy.

Tuyết Liên tròn mắt nhìn Đổng Tiếu:

- Huynh cũng có ý đó nữa à?

- Thì cũng theo cách của huynh vậy.

Tuyết Liên nhìn lại Băng Phương Vũ. Nàng nhận ra sắc hoa của Phương Vũ cũng ửng hồng thẹn thùng. Quay ngoắc lại Đổng Tiếu, Tuyết Liên chỉ vào mặt chàng:

- Huynh tham lam... Huynh tham lam.

Đổng Tiếu gật đầu:

- Đúng rồi, đúng rồi. Đã sinh ra làm nam nhân thì ai mà không tham lam đối với nữ nhân. Trời cho mà không lấy, để dành cho ai?

Diện dung của Tuyết Liên lẫn Băng Phương Vũ như than hồng. Đổng Tiếu gãi đầu nói:

- Hoàng thượng còn có tam cung lục viện, huynh chỉ có hai người, cơ sao gọi là tham lam được. Xét ra ta còn thua hoàng thượng đó.

Giang Hào khoát tay:

- Thôi thôi, Lưu tiểu thư cãi với Đổng tiểu tử làm gì nữa. Cái lưỡi của y đúng là không xương mà, chúng ta chẳng cãi lại y đâu. Hãy mau tìm ra Sanh tử bình. Trời sắp tối rồi.

Lão nói đến đây thì từng luồng bạo phong từ từ trỗi lên. Lúc đầu những luồng bạo phong đó như những cơn gió mạnh rồi càng lúc càng mạnh dần lên.

Giang Hào nhìn Đổng Tiểu, Tuyết Liên và Phương Vũ. Lão khẩn trương:

- Phải tìm cho ra Sanh tử bình. Nếu không chúng ta sẽ bị cuồng phong cuốn rơi xuống đáy vực đấy.

Lão nói rồi khom sát người xuống mặt đất để tránh những luồng bạo phong trên đỉnh Thiên Vân Sơn.

Một luồng bạo phong cuốn tới. Đổng Tiểu hốt hoảng ôm chặt lấy tay Tuyết Liên và Băng Phương Vũ. Ba người nằm rạp xuống mặt đất. Mặc dù họ đã nằm sát xuống mặt đất nhưng vẫn bị cuốn đi.

Đổng Tiểu ghì chặt lấy tiểu yêu của hai người, nói:

- Đừng bỏ rơi nhau, chắc chết quá... ba người vẫn nặng hơn một người.

Tuyết Liên dụng công phát tác đôi mảnh lụa phóng về phía tảng đá, hy vọng dùng đôi mảnh lụa ghì lại.

- Soạt...

Đôi mảnh lụa bằng tơ tầm ngàn năm của nàng bị rách đôi. Đôi mảnh lụa vừa bị rách đôi thì cả ba như những cánh diều bị bạo phong cuốn lên khỏi mặt đất.

Đổng Tiểu hét lên:

- Huynh đâu muốn xuống a tỳ lập thê tử.

Miệng thì nói, Đổng Tiểu vẫn cứ ôm ghì lấy tiểu yêu của hai người, nhắm mắt, nhăn mày, buông mình cho số phận.

Ba người bị bạo phong cuốn đi trong khi Vạn Kiến Sư thì thộp được một dùm cỏ trên đỉnh Thiên Vân Sơn. Lão ghì người lại được nhờ có dùm cỏ ở đó. Khi bạo phong tan thì chẳng còn thấy Đổng Tiểu, Tuyết Liên lẫn Băng Phương Vũ.

Vạn Kiến Sư Giang Hào đứng sững lên, gọi lớn:

- Đổng hiền đệ, người đang ở đâu. Đổng Tiểu, Tuyết Liên, Phương Vũ... các người có nghe ta nói không?

Lão bắt tay lên miệng làm loa:

- Đổng Tiểu, người đang ở đâu? Lên tiếng đi.

Lời của Vạn Kiến Sư vang lộng trong không gian và chỉ có âm thanh lộng lộng từ trên không trung đập vào thính nhĩ lão. Âm thanh đó do chính ngôn phong của lão tạo ra, còn tuyệt nhiên chẳng nghe được lời đáp trả nào.

Vạn Kiến Sư Giang Hào rống lên một lần nữa.

- Đổng Tiểu, trả lời cho ta đi.

- Bạo phong đã thay bốn nhân tiền y xuống a tỳ rồi, còn đâu mà trả lời cho lão quỷ.

Giọng nói trầm trầm của Chung Hảo Kiệt buộc Vạn Kiến Sư Giang Hào giật thót ruột từ từ quay lại. Đập vào mắt lão là Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt trong bộ gấm y Minh chủ, tay chấp sau lưng.

Giang Hào biến sắc lùi bước. Lão ngập ngừng hỏi:

- Chung tôn giá đã theo chân lão phu và Đồng Tiếu?

- Nếu bốn nhân muốn lấy mạng các người, thật ra còn dễ hơn lấy đồ trong túi mình. Bốn nhân để cho các người đi vì muốn các người đưa bốn nhân đến Sanh tử bình. Hãy tìm Sanh tử bình cho bốn nhân.

Giang Hào lắc đầu:

- Nếu có Sanh tử bình trên Thiên Vân Sơn thì Đồng Tiếu và hai ả nha đầu kia không bị bạo phong cuốn đi như vậy. Tôn giá thấy rồi đó.

Cười khẩy một tiếng, Chung Hảo Kiệt nói:

- Đồng tiếu tử muốn cãi lại thiên ý nên mới bị trời đẩy xuống đại tuyệt. Không biết Giang tiên sinh có cãi lại thiên ý không?

Chung Hảo Kiệt vừa nói vừa chấp tay sau lưng tiến đến trước mặt Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Giang Hào thối tiếp ba bộ, mắt đăm đăm nhìn Chung Hảo Kiệt. Lão lắc đầu:

- Lão phu không cãi lại ý trời.

Chung Hảo Kiệt phá lên cười. Lão vừa cười vừa nói:

- Thế thì lão hãy tìm Sanh tử bình cho bốn nhân. Đừng nói với bốn nhân là lão không biết.

Giang Hào bậm môi buông tiếng thở dài rồi nói:

- Tôn giá đã chứng kiến tất cả rồi, nếu có Sanh tử bình thì Đồng Tiếu và hai ả nha đầu kia đâu bị bạo phong cuốn xuống địa vật.

Giang Hào như lóe ra ý gì trong đầu, liền ôm quyền nói:

- Lão phu đã biết được Sanh tử bình ở đâu rồi.

- Ở đâu?

Giang Hào buông tiếng thở dài rồi đảo mắt nhìn quanh:

- Sanh tử bình chính là đỉnh Thiên Vân Sơn này. Nó chính là Sanh tử bình. Tôn giá nghĩ xem có đúng không? Đây chính là Sanh tử bình.

Chung Hảo Kiệt đảo mắt nhìn quanh. Trên Thiên Vân Sơn là một bãi đất rộng, thỉnh thoảng lại có những ngọn gió hiu hiu thổi. Lão lẩm nhẩm:

- Sanh tử bình.

Giang Hào nhìn lão:

- Đây đúng là Sanh tử bình. Bước vào Sanh tử bình, sống chết là do ý trời.

Lão vừa nói vừa thở hắt ra, cúi đầu nhìn xuống thảm cỏ:

- Nhị vị tiên gia đã bước vào Sanh tử bình, hẳn cũng chịu chung cảnh ngộ như Đồng Tiếu, Tuyết Liên và Băng Phương Vũ.

Chung Hảo Kiệt suy nghĩ một lúc rồi phá lên cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nhìn Giang Hào:

- Vạn Kiến Sư, lão biết quá nhiều nên vô tình hại cả hậu nhân của Thánh cô Hắc đạo. Lão quý đã thay bốn nhân trừ hậu họa của mình. Sự trung thành với Thánh cô tiên tử của lão sẽ được ta đền đáp.

Vạn Kiến Sư Giang Hào nghe Chung Hảo Kiệt thốt ra câu này, mặt lão biến sắc.

Hảo Kiệt nhếch môi nói:

- Giang tiên sinh biết sự đền đáp của bốn nhân rồi chứ?

- Tôn giá định lấy mạng ta?

- Không sai, Giang tiên sinh biết nhiều quá. Phàm những kẻ biết nhiều thì hậu vận không tốt cho bản thân mình. Bốn nhân cho Giang tiên sinh tự xử mình đó.

Giang Hào buông tiếng thở dài nói:

- Lão phu đã chạy trốn tôn giá bao nhiêu năm nhưng cuối cùng vẫn phải đối mặt với kết cục này.

- Chạy trốn vẫn không thoát được số phận. Lão tiên sinh tự xử đi.

Buông tiếng thở dài, Vạn Kiến Sư Giang Hào nhìn Chung Hảo Kiệt:

- Tôn giá cho lão phu tự xử?

- Đó là đặc ân bốn nhân dành cho người.

Vạn Kiến Sư Giang Hào nhìn lên bầu trời cao. Một vì sao mọc sớm lọt vào mắt Giang Hào. Rồi vì sao đó vụt xẹt đi mất hút vào không gian mênh mông vô tận.

Giang Hào vuốt râu, gượng cười. Lão nhẩm nói:

- Có lẽ đó là kết cục của Vạn Kiến Sư Giang Hào.

-- o O o --

Hồi 44

Vương Nữ Ngọc Bích

Dồng Tiểu những tưởng đầu mình và Tuyết Liên lẫn Băng Phương Vũ sẽ rơi xuống địa vực tan xương nát thịt, nhưng luồng bạo phong lại đưa họ như những cánh diều nhẹ đáp xuống một khu rừng kỳ lạ. Để họ rơi xuống thảm cỏ dày như tấm đệm tự nhiên, chung quanh là những tán cây với những hình thù kỳ lạ. Những quả đào mọng đỏ, như mời mọc ba người.

Đồng Tiểu nhìn sang Tuyết Liên:

- Hình như chúng ta đã vào đúng khu vườn đào thiên thai của ngọc hoàng thượng đế rồi, nếu như ta không chết.

Tuyết Liên nói:

- Đồng huynh đừng quá ảo tưởng, sống trong cõi mộng của mình. Hãy xem đây là đâu rồi tìm lối trở ra.

Đồng Tiểu gãi đầu:

- Biết đi đâu bây giờ?

Chàng vừa nói dứt câu thì thấy một luồng hào quang lóe lên đập vào mắt mình. Hiện tượng đó khiến Đồng Tiểu sững sờ. Chàng nhìn lại Tuyết Liên.

- Nàng thấy gì?

- Huynh thấy...

Đồng Tiểu nhìn lại Băng Phương Vũ:

- Phương Vũ, nàng hẳn thấy.

Phương Vũ gật đầu nhỏ nhẹ nói:

- Một ánh chớp quang vừa lóe lên.

- Đúng rồi, tiểu huynh cũng thấy một ánh chớp quang. Chúng ta đến đó xem sao.

Ánh hoàng hôn vừa đủ để họ thấy đường né tránh những thân cây với những hình thù kỳ lạ, tiến về nơi có ánh chớp vừa mới lóe sáng, khi ba người đến nơi mới biết đó là một tòa cổ động. Từ trong cổ động có hào quang xanh lục hắt ra.

Đồng Tiểu ve cằm, quệt mũi rồi nhìn Tuyết Liên:

- Tuyết Liên, nàng đoán xem cái gì ở trong cổ động này?

- Ba người cùng vào thì sẽ biết ngay, cần gì phải đoán già đoán non.

- Hây, huynh thích đoán hơn. Chúng ta chưa biết gì trong đó nên phải đoán chứ. Đoán để biết mình đi trước hay đi sau.

Đôi chân mày Tuyết Liên nheo lại, nàng lắc đầu:

- Mọii đã đoán được ý của huynh rồi.

Đồng Tiểu gượng cười.

Tuyết Liên lườm chàng, nói:

- Trên đời này còn gã nam nhân nào gian trá hơn Đồng huynh không?

- Sao nàng nói ta gian trá.

- Bởi vì huynh đang tính toán mình nên đi trước hay đi sau, khi bên cạnh huynh có hai mỹ nữ.

Đồng Tiểu gãi đầu, giả lả cười:

- Nàng có biết câu tại gia tòng phụ không? Nếu không biết thì huynh sẽ lý giải cho nàng hiểu nhé.

Tuyết liên lắc đầu:

- Không không, huynh không cần nói, muội hiểu rồi.

Nàng lườm Đồng Tiểu, nhỏ giọng nói tiếp:

- Huynh quý mạng mình hơn thê tử?

- Không như nàng nghĩ đâu, huynh chỉ sợ khi ta châu diêm chúa, nàng lại phải theo ta.

Mà nàng thì là trang mỹ nhân quốc sắc thiên hương, không chừng diêm chúa lại say đắm mà chọn nàng.

Thở hắt ra một tiếng:

- Bộ mặt của diêm vương lão nhân gia thì nàng biết rồi đó.

- Không khiêng bằng huynh?

- Diêm vương lão nhân gia làm sao so sánh được với huynh. Thậm chí không thể gọi là xú nam tử nữa.

Nàng lườm Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu giả lả cười:

- Nàng thông minh hiểu ý huynh rồi đó. Huynh nghĩ mình sẽ đi giữa, hai người một trước một sau hộ tống cho huynh.

- Cuối cùng huynh cũng lòi đuôi là người tham sống sợ chết.

- Ai không vậy. Huống chi huynh đang có diễm phúc mà. Chẳng may huynh chết, kẻ khác hưởng diễm phúc đó. Huynh chết không yên lòng.

Phương Vũ nhìn chàng.

Tuyết Liên thì lườm Đồng Tiểu:

- Giờ thì lòi cái đuôi ích kỷ.

- Huynh nói không đúng sao?

- Cái gì huynh cũng nói được.

Nàng thở hắt ra rồi mới lần bước vào trong cổ động. Ba người đi sâu vào cổ động cho đến khi lọt vào gian thạch thất hàm ếch rộng non hơn mười trượng vuông. Ngay giữa gian thạch phòng đó là một pho tượng mỹ nữ bằng ngọc bích, ngồi trên chiếc ngai bằng đá hoa cương. Hai bên pho tượng là di thân của Thiên Cang thần chỉ Thượng Quang Kỳ và Thiên Diện ma tôn Hà Chuẩn.

Cả hai như những nô bộc trung thành nguyện suốt đời bên mỹ nữ để hầu hạ và chờ sai khiến. Đồng Tiểu tò mò bước đến gần. Pho tượng mỹ nữ ngọc bích như toát ra một hấp lực thu hút lấy nhãn quang của Đồng Tiểu, Tuyết Liên và lẫn Băng Phương Vũ.

Tuyết Liên và Phương Vũ bên chàng mà chàng vẫn không hay không biết cứ như đã bị pho tượng mỹ nữ bằng ngọc bích kia cuốn mất cả thần lẫn thức.

- Đồng huynh...

Đồng Tiểu vẫn chú nhãn ngắm nhìn pho tượng ngọc bích mà không trả lời nàng.

Tuyết Liên cau mày, đập vào vai Đồng Tiểu:

- Đồng huynh...

Đồng Tiểu giật mình như người vừa mới thoát ra cõi mộng. Chàng ngơ ngác nhìn lại nàng:

- Cái gì vậy?

Tuyết Liên nhìn Đồng Tiểu bằng ánh mắt tò mò:

- Huynh sao vậy?

- Ở...huynh đâu có gì đâu.

- Sao huynh cứ ngơ người ra như người mất hồn mất vía vậy?

Đồng Tiểu mơ hồ nói:

- Đẹp quá.

Đôi chân mày Tuyết Liên nhíu lại:

- Đẹp là sao?

Đồng Tiểu chớp mắt như vừa lấy được toàn trí của mình. Chàng ngơ ngẩn nói:

- Ở... huynh vừa nói gì nhỉ.

Tuyết Liên lắc đầu.

Thốt ra câu nói đó, Đồng Tiểu bất giác đỏ mặt. Chàng giả lả cười rồi nói:

- Hai nàng nhìn xem, pho tượng mỹ nhân này đúng là một kiệt tác nghệ thuật, sống động như người thật, khiến huynh ngơ ngẩn cả người.

Tuyết Liên chau mày nhìn Đồng Tiểu:

- Huynh ngơ ngẩn cả người?

Nàng nói rồi nhìn lại Phương Vũ:

- Phương Vũ tử tử, tử tử biết vì sao Đồng huynh ngơ ngẩn cả người hay không vậy?

Phương Vũ nhỏ nhẹ đáp Tuyết Liên:

- Đồng huynh là người háo sắc.

Tuyết Liên nhìn lại Đồng Tiểu:

- Huynh nghe Phương Vũ nói rồi chứ? Huynh là một gã nam nhân vừa gian trá, vừa sợ chết, vừa ích kỷ, nay lại thêm thói háo sắc nữa. Trên đời này còn cái gì để gắn cho huynh nữa không?

Đồng Tiểu lắc đầu, từ tốn nói:

- Hai nàng nghĩ vậy oan cho huynh quá.

Tuyết Liên cười mỉm rồi nói:

- Không oan cho huynh đâu. Chỉ với một pho tượng thôi, huynh còn ngỡ ngẩn đến thần hồn thất vía. Nếu như là một trang mỹ nữ bằng xương bằng thịt, không biết huynh như thế nào?

Đồng Tiểu quệt mũi nhìn Tuyết Liên, gương cười.

Thấy nụ cười giả lả của chàng, Tuyết Liên nạt ngang:

- Huynh đừng chống che nữa. Tự thú đi.

Đồng Tiểu nhăn mặt:

- Huynh có nói gì đâu, đến như nhị vị tiên gia, một người là võ lâm Minh chủ Bạch đạo, một người là võ lâm Minh chủ Hắc đạo còn tự nguyện ngồi hai bên tượng nữ ngọc bích, như những kẻ hầu nô nhân, thì Đồng Tiểu này có là gì.

Chàng gãi đầu nhìn Tuyết Liên gương cười nói:

- Tuyết Liên, nàng có nghĩ ra tại sao nhị vị tiên gia Thượng Quang Kỳ và lão ngoại tổ lại tự nguyện chết trong cổ động này như những hầu nô để tôn thờ pho tượng vương nữ không?

- Nếu có Giang tiên sinh, tiên sinh sẽ lý giải cho huynh.

- Nhắc đến Giang thúc thúc, không biết thúc thúc ra sao nữa.

Nói rồi Đồng Tiểu buông tiếng thở dài. Chàng nhìn lại pho tượng vương nữ ngọc bích:

- Lạ thật...

Tuyết Liên hỏi:

- Huynh thấy gì lạ?

- Thì nàng thấy rồi đó. Lúc còn sinh thời, ngoại tổ và Thượng Quang Kỳ đại hiệp vốn là hai đối thủ bất cộng đới thiên. Người là võ lâm Minh chủ Bạch đạo, người là võ lâm Minh chủ Hắc đạo, nhưng khi viên tịch thì cùng một chỗ, cùng một cách viên tịch, thậm chí cùng thờ chung một người đẹp. Xem ra nhị vị tiên gia cũng đa tình đấy nhỉ.

Đồng Tiểu thở hắt ra một tiếng:

- Ái chà, không biết Vương nữ ngọc bích đây nếu là người bằng xương bằng thịt, thì nhị vị tiên gia sẽ phân chia như thế nào... chẳng lẽ...

Chàng bỏ lửng câu nói giữa chừng nhìn Tuyết Liên và Phương Vũ.

Tiếp nhận ánh mắt của Đồng Tiểu, bất giác Tuyết Liên lẫn Phương Vũ đều đỏ mặt như có lò than hồng đang hắt hơi nóng trực diện vào họ vậy.

Thấy hai nàng thẹn thùng, Đồng Tiểu mỉm cười. Nụ cười của chàng càng khiến Tuyết Liên và Phương Vũ e thẹn hơn, mặt đỏ hồng lên.

Tuyết Liên miễn cưỡng hỏi:

- Huynh cười cái gì?

- Nàng hiểu ý của huynh mà còn hỏi nữa.

Câu nói của Đồng Tiểu càng khiến sắc hoa của Tuyết Liên đỏ hơn nữa.

Nàng gắt gỏng nói:

- Huynh đang nghĩ sàm.

Chàng mở to mắt hết cỡ nhìn Tuyết Liên rồi nói:

- Huynh có nghĩ sàm đầu. Mà chỉ thắc mắc tò mò thôi.

Tuyết Liên nhìn lại pho tượng nữ vương ngọc bích, Thượng Quan Kỳ và Hà Chuẩn. Nàng ôn nhu hỏi:

- Huynh thắc mắc và tò mò gì? Đừng có nói sàm với muội đó.

- Sao nàng cứ nghĩ ta như vậy chứ? Nàng nghĩ xem, cố sao nhị vị tiên gia lại sùng bái pho tượng nữ vương ngọc bích, hạ mình nhận là nô nhân. Phải có cái gì đó trong pho tượng nữ vương.

Tuyết Liên nhìn lại Đổng Tiếu:

- Lần này thì huynh đã nói đúng. Thế nào, huynh đã nhận ra ẩn ý gì chưa?

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Nếu là con người thì đã khó hiểu được tâm tư của họ rồi. Huống chi là một pho tượng.

Chàng thở hắt ra một tiếng, băng quơ nói:

- Sắc đẹp của giai nhân đúng là có sức mạnh siêu phàm, nếu không nói là vô địch thiên hạ. Nếu như ta muốn làm võ lâm Minh chủ hợp nhất Hắc đạo và Bạch đạo, chẳng lẽ...

Chàng lại bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Tuyết Liên nhìn chàng nheo mày:

- Chẳng lẽ sao?

- Huynh muốn nói chẳng lẽ mình lại biến thành nữ nhân. Ta là nam nhân muốn có sức mạnh vô địch của mỹ nhân phải biến thành nữ nhân.

- Thế thì tội nghiệp huynh quá.

Chàng lắc đầu:

- Còn đâu là một trang nam tử đỉnh thiên lập địa, không chừng lại biến thành tiểu thái giám Đổng Tiếu lắm...

Chàng lắc đầu:

- Không được, không được, cái này thì huynh không muốn nói.

Vừa nói Đổng Tiếu vừa rùn mình.

Đổng Tiếu gãi đầu, rồi chột reo lên:

- Huynh có cách đọc ý tưởng của vương nữ ngọc bích rồi.

Tuyết Liên hỏi:

- Huynh có cách gì?

- Muốn đọc ý tưởng của vương nữ ngọc bích thì...

Chàng bỏ ngang câu nói nhìn Tuyết Liên và Phương Vũ:

- Hai nàng muốn huynh đọc ý niệm trong pho tượng nữ vương ngọc bích thì phải theo ý của huynh.

- Ý của huynh sao nào?

Chàng ve cằm, quệt mũi rồi nói:

- Chúng ta sẽ làm giống như nhị vị tiên gia.

- Nghĩa là sao?
- Ở... huynh sợ nói ra lắm.
- Huynh nói đi.

Đồng Tiếu chỉ vào ngực mình:

- Huynh sẽ là vương nữ ngọc bích, còn Tuyết Liên là Thượng Quan Kỳ tiên sinh, Phương Vũ sẽ làm ngoại tổ Hà Chuẩn.

Tuyết Liên cau mày:

- Huynh muốn Tuyết Liên và Phương Vũ sùng bái huynh như nhị vị tiên gia sùng bái pho tượng nữ vương ngọc bích ư?

Đồng Tiếu gật đầu:

- Đúng rồi.

Tuyết Liên nạt ngang:

- Huynh đừng có khôn quá, muội đã hiểu ý huynh rồi.
- Chỉ có cách đó thì may ra tiểu huynh mới đọc được ý niệm của vương nữ ngọc bích thôi. Còn như không thì huynh sao đọc được ý niệm trong đầu pho tượng vương nữ.
- Xét cho cùng, huynh muốn bắt muội và Phương Vũ phải hạ mình sùng bái huynh.
- Nếu không làm vậy thì chịu thôi. Nàng thấy rồi đó, đây là sự bắt buộc mà. Trước đây trong thạch thất này có nhị vị tiên gia là nam nhân, và chỉ có mỗi vương nữ ngọc bích là nữ nhân. Còn bây giờ thì chỉ có huynh là nam nhân, còn hai người là nữ nhân. Nếu huynh không ngồi giữa thì ai bây giờ?

Tuyết Liên nhìn Phương Vũ:

- Phương Vũ tử tử nghĩ sao?
- Phương Vũ đã là người của huynh ấy rồi.

Tuyết Liên nhìn lại Đồng Tiếu:

- Huynh khôn lắm, nhưng tại vì Phương Vũ tử tử đồng ý, muội mới chịu theo ý của huynh.

Nàng đổi giọng khe khẽ:

- Nhưng huynh phải nói cho muội biết ý tưởng trong pho tượng vương nữ ngọc bích đó.
- Huynh sẽ đọc được ý niệm đó.
- Chúng ta sẽ dời tượng đi.

Đồng Tiếu lắc đầu:

- Không cần, cứ để nguyên như vậy, chỉ cần dời di thân của nhị vị tiên gia là được rồi.

Nói rồi Đồng Tiếu cùng với Tuyết Liên và Phương Vũ dời di thể của Thượng Quan Kỳ và Hà Chuẩn. Họ chạm vào thi thể hai người thì xương thịt của Thượng Quan Kỳ lẫn Hà Chuẩn đều tan ra thành bụi.

Đồng Tiếu tròn mắt ngơ ngẩn, rồi buột miệng thốt:

- Ý...

Tuyết Liên nghiêm giọng nói:

- Tiểu huynh phải cẩn thận đó.

Đồng Tiểu gom tro tàn của Thượng Quang Kỳ và Hà Chuẩn vào hai mảnh lụa tơ tằm còn lại của Tuyết Liên, đặt ra xa pho tượng vương nữ ngọc bích.

Chàng nhìn Tuyết Liên:

- Hai người hãy ngồi đúng vào vị trí của nhị vị tiên gia ná.

Tuyết Liên và Phương Vũ gật đầu. Đồng Tiểu chờ cho hai người ngồi đúng vào vị trí của Thượng Quang Kỳ và Hà Chuẩn. Trông Tuyết Liên và Phương Vũ chẳng khác nào những nô nữ thành tâm sùng bái chủ nhân của mình.

Chàng bước đến pho tượng vương nữ ngọc bích, dỗi mắt nhìn từ trên xuống dưới. Mặc dù chỉ là pho tượng bằng ngọc bích nhưng nó vẫn toát ra hấp lực rất kỳ lạ tác động đến thần thức của Đồng Tiểu. Một hấp lực mơ hồ tạo ra trong chàng ý tưởng về một con người bằng xương bằng thịt, một trang giai nhân chịu nhiều ái tình đau khổ mà bất cứ người trượng phu trọng nghĩa nào cũng phải chạnh lòng.

Đồng Tiểu buông tiếng thở dài.

Chàng ngấm nhìn pho tượng như người mất hồn mất vía, rồi bất ngờ theo một sự thôi thúc mơ hồ, Đồng Tiểu ôm chầm lấy pho tượng vương nữ ngọc bích.

Chàng nghĩ trong đầu:

- "Phải chi nàng bằng xương bằng thịt, Đồng thiếu gia nguyện sẽ yêu nàng suốt cuộc đời phù phiếm này."

Tuyết Liên và Phương Vũ không khỏi sượng sùng khi tay Đồng Tiểu ôm lấy pho tượng ngọc bích như ôm một người tình mà chàng sùng bái. Tay chàng vòng qua cổ pho tượng, ôm chặt vào lòng mình, mắt nhắm lại như thể chìm vào cõi mộng.

Tuyết Liên chực lên tiếng, thì bất ngờ Đồng Tiểu vỗ vào lưng pho tượng vương nữ, rồi nói:

- Tuyết Liên, Phương Vũ, ta đọc được rồi.

Tuyết Liên toan hỏi thì bất thành lình cả pho tượng lẫn Đồng Tiểu sụp xuống sàn thạch thất. Nàng chỉ kịp nghe tiếng của Đồng Tiểu vọng lên:

- Nàng ấy muốn có người trèo lên.

Câu nói của Đồng Tiểu còn đọng trong thính nhĩ Tuyết Liên và Phương Vũ thì sàn thạch thất dịch chuyển rồi đóng khịt lại, lấp luôn mặt đạo mà Đồng Tiểu cùng pho tượng vương nữ lọt thỏm xuống.

Tuyết Liên nhìn lại Phương Vũ với ánh mắt lo lắng:

- Tỷ tỷ, chúng ta làm sao bây giờ. Tỷ tỷ còn nhớ Đồng huynh nói gì khi cùng pho tượng vương nữ ngọc bích sụp xuống sàn thạch thất không?

- Nàng ấy muốn có người trèo lên.

Tuyết Liên mơ hồ lặp lại câu nói của Đồng Tiểu:

- Nàng ấy muốn có người trèo lên là sao?

Nàng lắc đầu:

- Không thể nào hiểu nổi.

Nhìn lại Phương Vũ, Tuyết Liên nói:

- Nàng ấy muốn có người trèo lên... Đồng huynh muốn nói gì?

Hai người nhìn nhau trong sự im lặng. Họ cố nghĩ thấu câu nói của Đồng Tiểu nhưng chẳng hiểu ẩn ý của câu nói đó. Họ cứ nhìn nhau mãi, rồi cả hai bất giác cùng nói:

- Hiểu rồi.

Họ thốt ra câu nói đó thì lưỡng quyền ửng hồng như hai quả đào chín mọng.

Tuyết Liên thờ thẩn một lúc rồi nói:

- Huynh ấy... Huynh ấy đâu có nghĩ gì đến Tuyết Liên và Phương Vũ tử tử... Huynh ấy là kẻ háo sắc... Một gã háo sắc gian trá, bỉ ổi và đê tiện đến độ trèo lên một pho tượng vô tri vô giác.

Nàng gắt gỏng nói tiếp với Phương Vũ:

- Đồng huynh, nàng ấy muốn trèo lên, hay Đồng huynh muốn trèo lên.

-- o O o --

Hồi 45

Ảo Vọng Sụp Đổ

Tất cả mọi người đều có mặt tại đại đường chính sảnh võ lâm. Ngay giữa tòa chính sảnh đại đường là chiếc lư đồng tỏa hương trầm nghi ngút. Không khí trong đại đường trang trọng và có phần trầm mặc.

Khi Thượng tôn minh chủ xuất hiện cùng với năm ả a hoàn theo sau.

Mỗi người bưng một chiếc bài vị lập vào trong. Tất cả mọi người quỳ xuống kể cả Thiệu Ân. Mặc dù đã quỳ, chân diện trầm mặc suy tư của Chung Hảo Kiệt lọt vào mắt Dương Thiệu Ân. Vẻ trầm mặc của vị Thượng tôn minh chủ khiến Thiệu Ân cũng phải hồi hộp lo lắng.

Võ lâm Minh chủ an vị ngồi xuống chiếc ngai sơn son thếp vàng, phía sau là bức hoành phi có dòng chữ "võ lâm thượng nhân". Dương Thiệu Ân vẫn cố liếc trộm Chung Hảo Kiệt.

Mọi người đồng loạt hành bái:

- Minh chủ vạn an.

Hảo Kiệt chờ mọi người hành lễ xong mới trịnh trọng nói:

- Bốn nhân miễn lễ.

Tất cả quần hùng Bạch đạo ngồi lại ghế của mình.

Chờ cho quần hào đã yên vị rồi, Chung Hảo Kiệt lia mắt nhìn qua mọi người. Lão trịnh trọng nói:

- Hôm nay bốn nhân phát thiệp mời tất cả những kỳ hiệp võ lâm Bạch đạo tề tựu về đại đường chính sảnh võ lâm để chủ trì công đạo.

Nói rồi lão từ từ đứng lên. Thượng tôn minh chủ bất giác dời mắt nhìn lại Dương Thiệu Ân:

- Dương Thiệu Ân...

Thiệu Ân vừa hồi hộp vừa lo âu trộn chút phấn khởi trong tâm mình. Y rời chỗ ngồi bước ra đứng trước quần hào, quỳ một chân, ôm quyền nói:

- Dương Thiệu Ân thắm bái Thượng tôn minh chủ.

Nói rồi Thiệu Ân sụp lạy hành đại lễ. Chờ cho Dương Thiệu Ân hành đại lễ xong, Chung Hảo Kiệt mới trịnh trọng nói:

- Dương Thiệu Ân, người hãy nhìn xem những tấm bài vị này của ai.

Vừa nói Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt vừa ra hiệu cho năm ả a hoàn xoay năm tấm bài vị.

Những tấm bài vị khắc tên của năm người mà Thiệu Ân đã sát tử, gồm Trung Nguyên Thiên kiếm Hầu Lệnh Cương, chưởng môn Tung Sơn Tạ Kiểng, bang chủ Cái Bang Khuê Chí

Viễn, Võ Đang chân tử Giác Hải đạo trưởng và sau cùng là tám bài vị của Thiếu Lâm phương trượng Chí Thiện đại sư. Chân diện Thiệu Ân đánh hẳn lại, tim y đập thành thịch như muốn lộn ra ngoài lồng ngực.

Chung Hảo Kiệt trầm giọng nói:

- Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân, người đã nhận ra những tám bài vị này rồi chứ?

Hai cánh môi Thiệu Ân mím lại. Y khẽ gật đầu.

- Tốt, bốn nhân hỏi người, phải người đã lấy mạng Ngũ đại kỳ nhân.

Thiệu Ân nghiêng hai hàm răng lại với nhau. Một lớp mồ hôi rỉ ra trên trán y. Y buông tiếng thở dài nói:

- Đúng, chính Thiệu Ân đã sát tử Ngũ đại kỳ nhân.

- Thiệu Ân, người biết Ngũ đại kỳ nhân là những người như thế nào chứ? Sao người lại dám sát tử họ? Ngũ đại kỳ nhân là những đại cao thủ của Bạch đạo chính phái, đã từng lập những kỳ tích mà những người khác phải tôn vinh. Họ còn được võ lâm quần hào ngưỡng mộ, cung thỉnh bốn nhân ban cho kim bài miễn tử, bây giờ người đã giết họ. Người biết làm gì rồi chứ?

Thiệu Ân từ từ đứng lên. Y rọi mắt vào Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt, mặt càng lúc càng đánh lại. Từ sắc diện bình thường chuyển qua màu tái nhợt rồi đỏ bừng.

Y chợt phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của y vang động cả tòa đại đường chính sảnh. Nghe tiếng cười ác độc của Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân, quần hào Bạch đạo đều nheo mày lộ vẻ bất nhẫn. Duy có một người duy nhất rất thản nhiên với tràng tiếu ngạo của Dương Thiệu Ân, người đó chính là Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt.

Thiệu Ân cắt ngang tràng tiếu ngạo. Y gần giọng nói:

- Bây giờ thì ta mới hiểu, nhưng có lẽ khi ta hiểu thì đã quá muộn rồi phải không?

Hừ nhạt một tiếng, Thiệu Ân đánh giọng nói:

- Thượng tôn minh chủ có muốn biết nguyên nhân vì sao ta giết Ngũ đại kỳ nhân không?

- Bốn nhân chủ trì công đạo, quang minh chính đại, lấy công bằng làm trọng không phân biệt người trong nhà, hay kẻ ngoài gia tộc. Bốn nhân lấy chính đạo làm trọng nên bốn nhân cho người nói.

Thiệu Ân ngửa mặt cười một tràng dài rồi nói tiếp:

- Hay... Nói hay lắm.

Y hừ nhạt một tiếng rồi gần từng tiếng:

- Dương Thiệu Ân đúng là đã xuống tay lấy mạng Ngũ đại kỳ nhân chỉ trong một đêm, nhưng vì sao Thiệu Ân này lấy mạng những người đó. Bởi vì họ đã có dự mưu chiếm quyền Minh chủ võ lâm.

Chung Hảo Kiệt lắc đầu:

- Hồ đồ! Ngũ đại kỳ nhân không bao giờ có ý niệm đó. Người chỉ tưởng tượng ra thôi.

Thiệu Ân cau mày, lắc đầu:

- Nếu không như vậy thì ra Thiệu Ân đã bị người ta đưa vào một âm mưu giết người, hoàn toàn là kẻ bị lợi dụng.

Chung Hảo Kiệt chỉ tay vào mặt Thiệu Ân thét lớn:

- Im! Chẳng ai lợi dụng người cả.

- Không ai lợi dụng ta?

Chung Hảo Kiệt gằn giọng nói:

- Chỉ vì người là kẻ có tham vọng, tham vọng của dòng máu Hắc đạo thôi thúc nên người mới hành động bất kể Ngũ đại kỳ nhân đã có kim bài miễn tử của bốn nhân.

Buông một tiếng thở dài, Chung Hảo Kiệt nói tiếp:

- Bốn nhân vì tình sư đệ đồng môn với cha người, giang hồ kỳ hiệp Lâm Chí Khanh mà nhận người làm nghĩa tử, chăm sóc, lo toan, truyền võ công cho người, nhưng trong người vẫn luân chuyển nửa dòng máu Hắc đạo còn lại của Thánh cô tiên tử Hà Tịnh Cơ. Chính nửa dòng máu Hắc đạo đó đã biến người thành một sát nhân vương, dám lợi dụng thân phận mình để bắt người ra tay hành thích Ngũ đại kỳ nhân.

Chung Hảo Kiệt chỉ vào mặt Dương Thiệu Ân:

- Người có vẻ bề ngoài của một thiếu hiệp đỉnh thiên lập địa, nhưng thật ra trong người lại là một quái thai của giới Bạch đạo chính nhân.

Những nét phẫn uất hiện lên mặt Dương Thiệu Ân. Y gằn giọng nói:

- Thượng tôn minh chủ... Nghĩa phụ?

Thiệu Ân lắc đầu phá lên cười sảng sặc. Y vừa cười vừa nói:

- Hôm nay bốn thiếu gia mới thấu hiểu câu nói, nuôi người ba năm chỉ sử dụng một khắc thôi. Lão đã dụng người rất đúng, rất hay... Thảo nào quyền ban phát cho người này thứ này, người nọ thứ kia.

Thiệu Ân thở ra rồi quay ngoắt lại quần hùng. Y lớn tiếng nói:

- Thượng tôn minh chủ nói rất đúng. Dương Thiệu Ân là một quái thai mang bộ lốt của một kỳ hiệp, trong ta luôn có hai dòng máu Hắc đạo và Bạch đạo tuôn chảy. Ta không phủ nhận điều đó. Đúng, bốn thiếu ta có hai dòng máu Hắc đạo và Bạch đạo. Ta là một quái nhân. Chính vì sự pha trộn của hai dòng máu đó mà bốn thiếu gia đã sát tử Ngũ đại kỳ nhân.

Y ngửa mặt cười khằng khặc:

- Chính bốn thiếu gia đã sát tử Ngũ đại kỳ nhân. Vậy trong các người ở đây có ai muốn trả thù cho những vị Kỳ hiệp của các người không?

Trong khi Thiệu Ân nói thì võ lâm Minh chủ Chung Hảo Kiệt lại từ từ ngồi trở lại chiếc ngai sơn son thếp vàng của mình. Lão nhìn Thiệu Ân bằng ánh mắt ghê lạnh và dè bĩu.

Thục Tùng Nhẫn thì khoanh tay trước ngực với vẻ bàng quang trước những gì đang diễn ra trước mắt lão.

Quần hùng im lặng nhìn Thiệu Ân, thấy mọi người rọi hùng quang vào mình, Thiệu Ân càng cuồng nộ hơn. Y gào lên:

- Có ai không? Các người không dám à?

Từ trong quần hùng Bạch đạo, một người vạm vỡ, vận quần y, thắt lưng đỏ, cầm lang nha bổng bước ra.

- Hạ nhân Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân, người chết đến nơi rồi.

Ôm quyền hướng về Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ cho phép Mạc Can.

- Lang nha tử hiệp Mạc Can, bốn nhân cho các hạ được quyền định đoạt số phận của Ngọc diện tử sát.

- Đa tạ Minh chủ.

Lang nha tử Mạc Can nhìn lại Thiệu Ân:

- Thiệu Ân, người tự xử hay để ta đập vỡ sọ người.

Mặt Thiệu Ân đánh hẳn lại với những nét tàn nhẫn và căm phẫn:

- Người đòi lấy mạng Dương Thiệu Ân này ư? Người làm được chuyện đó ư?

Lời còn đọng trên miệng Dương Thiệu Ân thì Lang Nha Tử gầm lên một tiếng lồng lộng. Cùng với tiếng gầm thị uy đó, gã vung ngọn Lang Nha bổng lên cao, lao bổ đến Thiệu Ân. Chiếc Lang Nha bổng bổ thẳng xuống đầu Thiệu Ân.

Y dụng ngay đến quỹ ảnh di hình bộ, Thiệu Ân bước lách qua bên để ngọn binh khí nặng chình chịch của đối phương đánh sạt qua bên hông mình, nện xuống sàn gạch.

- Rầm...

Binh khí nặng nề của Mạc Can đập xuống sàn gạch, khoét ngay một chiếc lỗ to bằng miệng một cái nĩa. Công huyệt đối phương một thức, Lang Nha tử Mạc Can toan biến thế, nhưng trước khi biến chiêu tức nhiên gã phải rút lại chiếc Lang Nha bổng nặng nề. Y chực thực hiện ý định đó nhưng lại quên rằng đối thủ của mình là Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân. Y quên rằng, với Thiệu Ân, một chiêu công của y nếu không trúng đích sẽ không có cơ hội phát động chiêu công lần thứ hai. Thậm chí cũng không có nốt thời gian ít ỏi để rút lại binh khí nặng nề của mình.

Một ánh chớp bạc nhoáng lên. Cuộc đấu kết thúc cùng với thủ cấp của Lang Nha tử Mạc Can rơi xuống sàn gạch lăn lông lốc. Mặc dù thủ cấp đã lìa khỏi cổ nhưng tay y vẫn khư khư cầm lấy cán Lang nha bổng nặng nề. Y nắm binh khí đó cứng đến độ bị chính ngọn Lang nha nặng trên hai trăm cân kéo thân ảnh không còn đầu khụp đến trước, đổ nhào như cây chuối bị chém ngang gốc.

Cái chết của Lang Nha tử Mạc Can khiến quần hùng Bạch đạo thừ cả ra.

Quần hùng Bạch đạo đã nghiệm ra đang đối mặt với một sát nhân vương chẳng khác gì Thập Tứ Lang hôm nào.

Nhưng không như tại đấu trường, đối mặt với gã kiếm thủ Đông đảo phù tang, giờ đây quần hùng đã có sự hậu thuẫn của Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt, thì tất có sự khích lệ ngấm ngấm. Nên xác Lang nha tử Mạc Can vừa đổ sầm xuống sàn gạch thì ngay lập tức ba gã hán nhân có bộ mặt xương xẩu trông chẳng khác gì mặt những con chuột biến hóa thành.

Ba người đó đều dụng chung một thứ binh khí là những ngọn câu liên, sáng quắc. Họ lướt ra khỏi quần hùng Bạch đạo vừa nói:

- Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân, mau nạp mạng cho Tam thử.

Thiệu Ân đành giọng nói:

- Ba con chuột các người đi tìm cái chết thì đúng hơn.

Vừa nói Thiệu Ân vừa quay nửa vòng. Ba ngọn ám tiễn tinh sa cắt ra ba đường thẳng tắp. Tam thử vừa lướt ra khỏi quần hùng, chưa kịp trụ tấn thì đã bị ba ngọn ám tiễn tinh sa lao thẳng vào tam tinh.

Cả ba đang lao tới hứng trọn lấy ba ngọn ám tiễn, hất ngược về sau, ngã sòng soài, tứ chi co giật, trông thẳng khác nào những con chuột bị trúng bả, giãy giụa trước khi tiếp nhận bóng sắc tử thần.

Thiệu Ân chấp tay sau lưng rọi mắt vào quần hùng Bạch đạo.

Im lặng như tờ. Sự im lặng nặng nề thậm chí có thể nghe được cả tiếng thở của mọi người. Thiệu Ân đã trở thành bóng sắc thần chết trong mắt quần hùng võ lâm Bạch đạo, mặc dù ai cũng biết giết được Dương Thiệu Ân là lập được công lớn đối với Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt, nhưng xét cho cùng thì bước ra chỉ có thể nhận một cái chết thảm trước khi nhận được sự tưởng thưởng của Minh chủ võ lâm.

Không thấy ai đáp lời mình, Thiệu Ân cười khẩy rồi nói:

- Không còn ai nữa à?

Vẫn không có tiếng quần hùng đáp lời Thiệu Ân. Y ngửa mặt cười khanh khách. Vừa cười y vừa nói:

- Không còn ai nữa thì bổn thiếu gia sẽ là người kế nhiệm chức vị võ lâm Minh chủ.

Thiệu Ân vừa nói vừa quay mặt lại đối mặt với Chung Hảo Kiệt.

Nhìn Chung Hảo Kiệt, Thiệu Ân từ tốn nói:

- Chỉ còn Dương Thiệu Ân và Thượng tôn minh chủ thôi.

Hảo Kiệt vuốt râu nhìn Thiệu Ân.

Thiệu Ân nói tiếp:

- Có lẽ ta và Thượng tôn minh chủ phải bước vào một cuộc đấu sinh tử để xem ai sẽ là người độc tôn võ lâm.

Hảo Kiệt vuốt râu gật đầu:

- Hóa ra người cũng đã có ý trở thành võ lâm Minh chủ từ lâu rồi à?

- Ai lại không mơ đến điều đó. Chỉ vì quá mơ mộng đến chức vị võ lâm Minh chủ mà Dương Thiệu Ân này mới xuống tay sát tử Ngũ đại kỳ nhân, để bây giờ trở thành một gã mang hai dòng máu Hắc đạo và Bạch đạo.

Nhìn Chung Hảo Kiệt, Dương Thiệu Ân từ tốn nói tiếp:

- Thượng tôn minh chủ đã đặc ân cho Thiệu Ân một con đường đi mà ta không có sự lựa chọn nào khác, phải đi theo đúng con đường mà Thượng tôn minh chủ đã đặt ra.

Chung Hảo Kiệt cười khẩy rồi nói:

- Bây giờ thì người đã nhận ra điều đó rồi à?

- Đã nhận ra và ta quyết định đi nốt con đường người đã ban tặng cho. Ta có thể tới đích, hoặc không bao giờ nhìn thấy đích đến của mình.

Thượng tôn mình chủ Chung Hảo Kiệt ngửa mặt cười khàn khạch. Tiếng cười của lão đập vào thính nhĩ Dương Thiệu Ân tạo ra thứ cảm giác rờn rợn cùng luồng chân khí chạy dọc theo cột sống của gã. Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực. Thiệu Ân muốn xua đi những cảm giác bồn chồn, rờn rợn trong tâm thức mình.

Cắt ngang tràng tiếu ngạo, Chung Hảo Kiệt nói:

- Người sẽ không bao giờ đến được đích, và sẽ không bao giờ thấy được đích đến của người.

Hai hàm răng Thiệu Ân nghiến lại:

- Ta chấp nhận điều đó.

- Rất khí khái, bốn nhân tiếc cho người, tiếc một đóa hoa kỳ tài của võ lâm Bạch đạo nhưng lại bị số phận gặng cho hai dòng máu. Tiếc cho nhân cách của người. Bốn nhân rất tiếc.

Thiệu Ân ôn nhu đáp lời Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ tiếc nhưng ta thì chẳng tiếc chút nào. Tên đã bắn ra rồi, đâu thể bắt lại được. Không nên tiếc cho mũi tên đó, cho dù nó có thể lập được kỳ tích trong giới võ lâm này.

Hảo Kiệt gật đầu:

- Thiệu Ân, người nói rất đúng, nói rất đúng.

Chung Hảo Kiệt vừa nói vừa chấp tay bước xuống những bậc tam cấp.

Lão rạo đời mắt cú vọ hừng hực sát na tàn nhẫn vào mặt Thiệu Ân. Ánh mắt của Chung Hảo Kiệt với hai luồng uy quang chực nuốt chửng lấy Ngọc điện tử sát Dương Thiệu Ân.

Chung Hảo Kiệt gằn giọng nói:

- Bốn nhân sẽ không tiếc.

Vừa nói Thượng tôn mình chủ vừa dựng chưởng từ từ đẩy về phía Dương Thiệu Ân, hai đại xoáy kinh khởi phát từ tâm trung bản thủ của Chung Hảo Kiệt, tợ cặp giao long cuốn đến Thiệu Ân.

Không dụng đến quỷ ảnh di hình bộ, Thiệu Ân dựng chưởng đón thẳng đỡ thẳng lấy hai đạo xoáy kinh phách không chưởng của đối phương, chẳng một chút e dè, mặc dù biết Chung Hảo Kiệt là võ lâm Minh chủ.

Một tiếng sấm động trời lên làm rung chuyển của gian đại sảnh đường võ lâm khi chưởng ảnh của hai người chạm thẳng vào nhau.

Thiệu Ân bị trượt dài về những ba trượng, miệng ới luôn một dòng máu rươi đỏ sần gạch, trong khi phía đối diện Chung Hảo Kiệt lại rất đứng vững.

Lão chấp tay chờ cho Thiệu Ân vận công điều tức lấy lại chân ngươn mà chẳng có chút gì vội vã khẩn trương khi thấy đối phương rơi vào tình thế hạ phong.

Chấp tay sau lưng, Chung Hảo Kiệt từ tốn nói:

- Giờ thì người hắc đã thấy đích đến trên con đường người đi rồi chứ?

Hai hàm răng Thiệu Ân nghiến lại.

Y gần giọng nói:

- Có thấy cái đích đen tối đó thì Dương Thiệu Ân này cũng phải đi đến cùng.

Nói dứt câu Thiệu Ân hét lớn một tiếng. Cùng với tiếng hét đó, y thi triển quỷ ảnh di bộ lướt đến Chung Hảo Kiệt. Hữu thủ Thiệu Ân lia ngang một đường vòng cung, phát động mật kiếm công vào yết hầu Thượng tôn mình chủ võ lâm.

Không né tránh chiêu thức tập kích của đối phương, Chung Hảo Kiệt dùng hai ngón chỉ đón lấy mật lưỡi kiếm.

Đôi chỉ pháp của Chung Hảo Kiệt như đã luyện thành kim cương bất hoại, đón bắt lấy lưỡi mật kiếm của Thiệu Ân dễ như trở bàn tay. Lưỡi mật kiếm sáng ngời nằm gọn trong đôi chỉ pháp của lão.

Nụ cười hiện lên hai cánh môi mỏng của Chung Hảo Kiệt. Lão từ tốn nói:

- Tiểu tử, người đừng quên bốn nhân là người truyền võ công cho người. Phải biết điều đó chứ.

Miệng thì nói, Chung Hảo Kiệt vừa lắc cổ tay

- Cắc...

Âm thanh khô khốc phát ra lưỡi mật kiếm gãy đôi, lưỡi kiếm vừa gãy thì lão cũng vỗ chưởng đánh vào ngực Thiệu Ân.

- Bình...

Thiệu Ân chẳng khác nào một cánh diều bị đứt dây, cuốn băng về sau bởi một cơn giông gió dữ. Y ngã lặn dưới đất, miệng ói một bụm máu.

Hảo Kiệt thản nhiên quay lại chiếc ngai sơn son thếp vàng, yên vị rồi nói với quần hào:

- Thiệu Ân đắc tội trọng, chư vị hào kiệt võ lâm nói cho bốn nhân nghe xem nên xử y như thế nào.

Quần hùng Bạch đạo đồng loạt xướng:

- Giết hắc... giết hắc...

Buông tiếng thở dài, Chung Hảo Kiệt khoát tay ra dấu cho mọi người im lặng, chờ mọi người im lặng rồi y mới trịnh trọng nói tiếp:

- Bốn nhân muốn dụng Thiệu Ân như một tấm gương cảnh báo với mọi người trong giới võ lâm. Đã là người của võ lâm Bạch đạo thì phải biết giữ phận của mình. Biết chính đạo ở đâu, biết ai là bậc trưởng tôn. Y đáng là một tấm gương cho mọi người soi vào.

Thở hắt ra, Hảo Kiệt nói tiếp:

- Cho dù mang hai dòng máu Hắc đạo và Bạch đạo nhưng dù sao cũng có lúc là nghĩa tử của bốn nhân. Nên y đáng là một tấm gương cho mọi người soi lấy mình.

Nói rồi, Chung Hảo Kiệt vỗ tay một cái. Như đã có sự chuẩn bị sẵn từ trước. Năm ả a hoàn bưng bài vị của Ngũ đại kỳ nhân đồng loạt lướt ra. Năm ả cùng một bộ pháp cực kỳ uyển chuyển và chính xác, phát tác những sợi thừng óng ánh, phóng đến Thiệu Ân. Năm sợi

thường quán gọn lấy tứ chi và cổ của Thiệu Ân kéo căng ra. Thiệu Ân rơi ngay vào tình thế ngũ mã phân thân. Năm ả đó kéo căng Thiệu Ân nằm dài dưới sàn gạch đại sảnh, dùng ngay những tấm kim bài làm cọc ghịt những sợi thừng.

Mỗi người án ngữ một góc như năm vị ngũ tướng, chăm chăm nhìn vào Thiệu Ân. Mặc dù bị kéo căng tứ chi không sao gãy vụng được, nhưng Thiệu Ân chẳng biểu lộ chút gì sợ hãi. Y còn cất tiếng cười khằng khặc.

Thiệu Ân vừa cười vừa nói:

- Thượng tôn minh chủ, cái đích mà lão đưa ta đến tốt lắm đó. Cứ hành hạ thân xác ta khi nào chán thì chết. Đừng bày trò với những lời nói đại nhân, đại nghĩa. Đừng bày trò.

Chung Hảo Kiệt sa sầm mặt. Lão thở hắt ra một tiếng rồi nói:

- Hành xử đi.

Lệnh được phán ra, Thục Tùng Nhẫn liền rời chỗ ngồi, lòn tay sau lưng rút ngọn nhuyễn tiên, tiến thẳng đến trước mặt Thiệu Ân. Lão nhìn Thiệu Ân mỉm cười.

Thiệu Ân nhìn lão bằng ánh mắt căm phẫn.

Tùng Nhẫn nói:

- Dương thiếu hiệp đã hiểu ra mọi chuyện rồi chứ?

- Bổng thiếu gia nhìn lầm lão, nhưng lão biến ta thành phế nhân thì có người thứ hai đau khổ lắm đó.

- Thiếu hiệp muốn nói đến Thục Á Di.

- Sẽ chẳng còn gã nam nhân nào tiếp nhận ái nữ của lão đâu, bổng thiếu gia đã đoạt Á Di của lão rồi.

- Có sao đâu! Lão phu có ý dâng nạp Á Di cho thiếu hiệp để người ngoan ngoãn thực thi những gì lão phu muốn thiếu hiệp làm đấy mà. Khi nào thiếu hiệp trở thành phế nhân, lẽ tất nhiên tồi tàn hơn một gã Cái Bang, thì Á Di hẳn cũng không màng đến. Lão phu tin rằng ái nữ sẽ sớm quên, để tìm cho mình một ý trung nhân khác chứ không phải là một phế nhân tồi tàn.

Lão cười khẩy rồi nói tiếp:

- Xét cho cùng, Dương thiếu hiệp cũng lập công lớn đối với Minh chủ, vì đã nhờ được cho người năm cái gai có lệnh bài miễn tử. Nhưng thiếu hiệp đâu biết được, công càng lớn thì tội cũng càng lớn theo. Võ lâm luôn có những điều thay đổi... thiếu hiệp có đồng ý với lão phu chứ?

Nghe Thục Tùng Nhẫn nói mà máu từ miệng Thiệu Ân bắt giác trào ra hai bên mép. Y nhìn Thục Tùng Nhẫn như muốn lột hai con người ra ngoài.

Thiệu Ân gượng nói:

- Một ngày nào đó cũng đến lượt lão thôi.

- Sai rồi, lão phu sẽ là phó chưởng của Minh chủ, Minh chủ biết lão phu hơn thiếu hiệp.

Thiệu Ân thở dốc:

- Ta hận các người.

- Hận thì đã muộn rồi.

Liên sau lời nói đó trang chủ Thục Tùng Nhẫn thẳng tay nện nhuyễn tiên vào tứ chi Thiệu Ân. Ngọn nhuyễn tiên có công năng đánh nát toàn bộ gân cốt của Thiệu Ân nhưng tuyệt nhiên không để lại dấu vết thương nào. Hững hờ trận đòn nhuyễn tiên của Thục Tùng Nhẫn, Thiệu Ân quần người trong sự đau đớn đến tột cùng. Mỗi một nhát roi đánh xuống, y có cảm tưởng như một tia sét nện vào tâm thức mình, khiến mắt nảy đom đóm.

Thể pháp của Thiệu Ân chẳng khác nào một bị thịt nhủ thiu lâu ngày, trong thật gồm ghê. Ngay cả bộ mặt khô ngô tuấn tú của gã bị trận đòn kia làm cho biến dạng. Y lịm đi trong sự đau đớn đến tột cùng.

Y trôi vào một cơn ác mộng khủng khiếp.

Tất cả những vong linh đã chết bởi tay Dương Thiệu Ân đều hiện ra trong cơn ác mộng ác mị đó. Họ cào cấu, câu xé thân ảnh của gã. Họ rút từ thể pháp của gã ra từng mảnh thịt, rồi nhai ngấu, nhai nghiền.

Sau cùng là nhân dạng Đồng Tiếu hiện ra. Khuôn mặt Đồng Tiếu với nụ cười xảo lỏi, với những trò quỷ quái chợt đem đến cho y sự hoan hỷ trong cuộc đời, nhưng rồi đến cả Đồng Tiếu cũng bị Chung Hảo Kiệt đưa vào thảm cảnh khổ hình giống như Thiệu Ân. Y thấy Đồng Tiếu cũng bị nọc ra giữa sàn đại sảnh, cũng bị trận đòn nhuyễn tiên hủy hoại để mãi mãi trở thành phế nhân.

Thiệu Ân bất giác gào lên:

- Không...

Chút chân khí còn lại trong nội thể của Thiệu Ân đều dồn vào tiếng hét đó, y dần mất đi thần thức, chẳng còn biết gì nữa.

-- o O o --

Hồi 46

Oán Tình

Thiệu Ân tỉnh lại. Y nhận được cảm giác đầu tiên là sự bất động của cơ thể mình. Y muốn cử động tay chân nhưng hoàn toàn bất lực. Đến ngay cả cử động cổ cũng không sao làm được. Y đúng là một khối thịt bất động chỉ còn chút nhận thức u u. Y cố vận dụng hết tâm thức để thực hiện lại ý định của mình một lần nữa. Nhưng tất cả đều ở ngoài tầm tay của y.

Nước mắt Thiệu Ân bất giác trào ra khöhe. Y nghĩ thầm:

- Ta đã là phế nhân rồi.

Nghĩ đến điều này, Thiệu Ân mới kịp nhận ra mình đang ở trong gian biệt phòng của Thục Á Di. Y chau mày nghĩ thầm: "Sao ta lại ở đây."

Y niệm đó còn đọng trong đầu, thì Thục Á Di bước đến tràng kỷ:

- Dương huynh, chàng tỉnh lại rồi à?

Thiệu Ân nhìn nàng im lặng. Chỉ có nước mắt trào ra che mờ tầm mắt y. Y nhắm mắt lại như thể muốn bịt hai dòng lệ không cho chúng tiếp tục trào ra nữa.

Á Di nắm lấy tay Thiệu Ân:

- Tại sao huynh ra nông nỗi này, nói cho muội biết đi.

Thiệu Ân từ từ mở mắt nhìn Á Di. Hai uy nhãn căm phẫn của y muốn nuốt chửng lấy nàng. Y gượng nở nụ cười. Nụ cười không còn nét gợi tình xởi lởi, mà lại méo xệch đi trông thật nực cười. Y gượng nói:

- Tại sao ta ở đây?

- Muội tìm được huynh trước bãi tha ma và đưa huynh về đây.

- Nàng đưa ta về đây à?

Á Di gạt đầu:

- Muội đã đưa chàng về đây.

- Ta cảm kích nàng nhiều lắm. Á Di, bây giờ ta đã là phế nhân tồi tàn, người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm, ta chỉ còn là một đống thịt vô dùng, nàng còn yêu ta không?

Á Di mím môi, lệ tràng ra khöhe mắt nàng.

Thiệu Ân nói:

- Sao nàng khóc, nàng sẽ không còn xem Dương Thiệu Ân như lúc này là một trang nam tử nữa phải không?

Nắm lấy tay Thiệu Ân, Á Di nhỏ nhỏ nói:

- Thiệu Ân, chàng đừng nói vậy. Muội đã trao thân cho chàng rồi. Muội thương chàng nhiều lắm, vẫn xem chàng như hôm nào. Muội vẫn yêu chàng, yêu tha thiết như buổi đầu diện kiến chàng.

Nụ cười méo xệch hiện lên hai cánh môi dị dạng của Thiệu Ân, y cố tìm một câu nói để tỏ bày với nàng nhưng đầu óc vẫn mù mù chẳng tìm được câu gì. Mãi một lúc, y nấc nghẹn rồi mới nói:

- Nàng nói thật lòng mình đó chứ?
- Muội nói thật với lòng mình, muội yêu chàng.

Thiệu Ân buông tiếng thở dài:

- Nghe nàng thốt ra câu nói này, ta thật là mãn nguyện.

Á Di nắm bàn tay Thiệu Ân:

- Tại sao chàng ra nông nỗi này?
- Nàng không biết à?

Á Di lắc đầu:

- Muội không biết.
- Nàng không biết thật ư?
- Muội không biết thật mà.
- Lão nhân gia không nói gì với nàng à?

Á Di lắc đầu:

- Lão nhân gia không nói gì với muội hết. Người chỉ nói huynh đang chờ muội tại mộ địa Hàm Đan.

Thiệu Ân mỉm cười:

- Dù sao Thục trang chủ cũng đã nói với nàng.

Y nhìn Á Di:

- Á Di, nàng muốn biết vì sao ta rơi vào tình trạng phế nhân như thế này không?
- Tại sao huynh rơi vào thảm cảnh này.

Thiệu Ân buông tiếng thở dài nhưng nụ cười méo xệch dị dạng vẫn hiện diện trên miệng gã. Y từ tốn nói:

- Nàng hãy cúi sát xuống đây, ta nói cho nàng biết.

Á Di nhìn Thiệu Ân:

- Huynh sợ gì?
- Ta không muốn người khác nghe về thảm cảnh của mình.
- Đổng Tiếu đã hại huynh?
- Không.
- Thế ai đã hại huynh?

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Cúi sát xuống, huynh sẽ nói cho muội biết ai hại ta ra nông nỗi này.
- Ở đây đâu có ai, đây là biệt phòng của muội, căn phòng này huynh đã từng đến.

Đôi chân mày Thiệu Ân nhíu lại với vẻ bất nhẫn hiện lên mặt y. Y trầm giọng nói:

- Nàng muốn nghe, muốn biết ai đã hại Dương Thiệu Ân này không?

Á Di gật đầu:

- Muốn...

- Hãy cúi xuống sát vào huynh. Huynh sẽ nói cho nàng biết.

Á Di cúi xuống.

Thiệu Ân từ tốn nói:

- Cúi sát xuống nữa, áp má vào miệng huynh đây, huynh sẽ nói cho nàng biết.

Nàng cau mày nhìn gã:

- Huynh lạ quá.

- Không lạ đâu.

Á Di gượng cười, rồi áp má vào miệng Thiệu Ân.

Gã từ từ thở ra như thể muốn dùng hơi thở của mình đốt nóng chiếc má phúng phính của Á Di. Thiệu Ân há to miệng rồi ngấp lấy má của Á Di.

Á Di thét lớn:

- A...

Nàng giãy vùng, xô Thiệu Ân ra nhưng gã đã ngậm đứt một mảnh thịt trên má nàng.

Á Di biến sắc thét lớn:

- Huynh sao vậy... huynh điên rồi.

Nàng bật khóc ôm lấy bên má mình. Cảm giác rát bỏng khiến nàng bủn rủn cả người. Trên miệng Thiệu Ân vẫn còn ngậm một miếng thịt non.

Á Di ôm mặt nhìn chằm chằm vào Thiệu Ân:

- Sao huynh lại làm vậy? Huynh cắn đứt thịt của muội, sao huynh làm vậy?

Thiệu Ân phun miếng thịt ra khỏi miệng mình:

- Ta hận.

- Muội đã làm gì để huynh hận chứ? Muội đã làm gì?

Á Di vừa thốt dứt câu thì Thục Tùng Nhãn xông cửa vào. Lão trở mắt nhìn Á Di với một bên mặt tươm máu xối xả. Lão gầm lên:

- Tên tiểu tử thú vị tàn phế này, người đã làm gì ái nữ của ta.

Thiệu Ân phá lên cười sằng sặc. Y vừa cười vừa nói:

- Bỏn thiếu gia để lại dấu ấn trên khuôn mặt đẹp của ái nữ lão đó. Mãi mãi Á Di của lão chẳng bao giờ quên được thiếu gia đâu, chỉ khi nào xóa được vết sẹo do ta để lại.

Thục Tùng Nhãn xông đến tràng kỷ, dựng hữu chưởng chực vỗ xuống đầu Thiệu Ân. Lão kịp ngừng tay khi nhận ra vẻ mặt của Thiệu Ân rất đĩnh đạc, và thản nhiên tiếp nhận cái chết đến với mình.

Thục Tùng Nhãn hạ chưởng pháp xuống gần giọng nói:

- Người đúng là tiểu nhân, bỉ ổi và đê tiện.

Thiệu Ân nhướng mày:

- Thục lão quý, sao không xuống tay trả hận cho ái nữ của mình. Ta đang chờ lão xuống tay đó.

Á Di ôm mặt bước đến bên Thục Tùng Nhẫn. Nàng nhìn Thiệu Ân từ tốn nói:

- Dương huynh, sao huynh lại hận muội. Muội đã làm gì cho huynh hận.

Thiệu Ân gằn giọng nói:

- Rất tiếc ta đã là phế nhân tàn tạ, nếu không ta sẽ lấy mạng lão tặc và cả nàng nữa đó.

Á Di nhìn qua Thục Tùng Nhẫn:

- Cha, chuyện gì đã xảy ra?

Thục Tùng Nhẫn chỉ Thiệu Ân:

- Hắn đã bị Thượng tôn minh chủ, nghĩa phụ của hắn biến thành phế nhân rồi. Bởi vì hắn là con người bỉ ổi, đê tiện, gian trá. Cha muốn cho con thấy mặt hắn lần cuối. Thấy sự tàn phế của hắn để không còn tư tưởng đến hắn nữa. Thế mà con lại đưa hắn về đây.

Lão chỉ Thiệu Ân:

- Á Di, hắn đã điên rồi.

Thiệu Ân cướp lời lão:

- Đúng, bổn thiếu gia đang điên đây. Thục lão tặc, nếu lão không giết ta thì ta sẽ còn ăn tươi nuốt sống con gái lão.

Á Di nhìn Thiệu Ân bật khóc. Nàng vừa khóc vừa nói:

- Muội đâu có làm gì để huynh xem Á Di như một kẻ thù bất đội trời chung.

Thiệu Ân nhìn nàng bằng ánh mắt hừng hực lửa uất hận:

- Đừng giả vờ với ta nữa, cha nàng và nàng đã có ý dự tính trước, đưa ta vào bẫy để lão quỷ Chung Hảo Kiệt có cơ hội biến ta thành phế nhân.

Dời mắt nhìn qua Thục Tùng Nhẫn:

- Thục lão quý, bổn thiếu gia đã trở thành phế nhân rồi, hắn lão rất mãn nguyện. Còn chờ gì mà chưa kết thúc mạng sống của ta luôn, bày vẽ chi cái trò đưa ta về gian biệt phòng này.

Á Di nhìn qua Thục Tùng Nhẫn:

- Cha hãy nói cho Á Di biết. Thật ra là chuyện gì?

Thục Tùng Nhẫn chau mày, trang trọng nói:

- Á Di, hắn không xứng đáng với con đâu, hắn là một quái thai có hai dòng máu Hắc đạo và Bạch đạo, nên mới bị Thượng tôn minh chủ phán trị như vậy đó. Minh chủ không giết hắn bởi vì còn muốn cho hắn lưu lại cõi đời này, để làm gương cho mọi người.

Lão nhìn Á Di:

- Á Di, lão nhân gia muốn con chứng kiến thấy tấm thân tàn tạ của hắn để con sớm quên được hắn, hãy nghe lời phụ thân.

Lão chỉ Thiệu Ân:

- Con nhìn hắn đi, hắn có đáng để con trao tình không?

Nước mắt trào ra khé, Á Di miễn cưỡng nói:

- Á Di đã hiểu rồi. Phải cha đã hại chàng không?

- Á Di, tự bản thân hấn chứ cha đâu có hại gì hấn. Hấn đã toan tính phản bội lại võ lâm Minh chủ, chứ đâu phải cha xúi giục để hấn ra nông nổi này.

Lão nắm tay Á Di:

- Á Di, nghe lời cha, trên đời này đâu thiếu nam nhân, đâu thiếu những trang hảo hán hào hoa, mỹ nam tử, ta tin con sẽ có được một ý trung nhân khác, hơn hấn gã Dương Thiệu Ân này.

Thiệu Ân lên tiếng cướp lời lão:

- Lão nói đúng đó, nàng sẽ không thiếu những gã nam tử đeo theo đâu. Bởi sắp tới phụ thân của nàng sẽ là phó chưởng giáo võ lâm, dưới chỉ có mỗi một mình Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt, nhưng trên rất nhiều người. Nàng sẽ trở thành đóa hoa sống của vị phó chưởng giáo võ lâm.

Thiệu Ân bật cười thành tiếng, rồi nói tiếp:

- Thục lão tặc, nghe bốn thiếu gia nói đây, lão đã từng dâng nạp ái nữ cho bốn thiếu gia để mưu cầu danh lợi và quyền lực, thực thi những mật lệnh của Chung Minh chủ, đưa thiếu gia vào chỗ chết, hoặc biến thành phế nhân vô dụng, người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm, bốn thiếu gia có ý này muốn mách bảo với lão.

Y cười khẩy rồi nói:

- Cho dù Dương Thiệu Ân này có để lại vết sẹo trên bộ mặt thanh tú của Thục Á Di, nhưng ái nữ của lão vẫn không đến nỗi mất đi vẻ đẹp hoa nhường nguyệt thẹn đâu, theo ý của Thiệu Ân, lão nên đem ái nữ của mình cống nạp cho Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt, không chừng lão tặc họ Chung đó sẽ trao quyền chưởng tối thượng võ lâm cho lão đó.

Sắc diện Á Di đỏ rần, rồi biến qua màu tái nhợt.

Thục Tùng Nhẫn cau mày, sa sầm mặt, gắt giọng nói:

- Người đúng là kẻ bỉ ổi, kẻ gian trá.

- Kẻ gian trá mới gặp người gian trá. Dù sao thì ta cũng đã hòa hợp giao tình với ái nữ của lão rồi. Nếu lão không giết Dương Thiệu Ân, bốn thiếu gia sẽ nói chuyện này cho mọi người trên giang hồ biết.

Y thè lưỡi liếm hai vành môi khô khốc, nứt nẻ nhìn Thục Tùng Nhẫn nói tiếp:

- Ta sẽ cho mọi người biết đêm giao hoan giữa ta với Thục Á Di. Nàng ái nữ của lão như thế nào, hai mắt nhắm lại, lạng lạng rơi vào cảm giác khoái lạc. Luôn mồm thốt những tiếng yêu đương ta. Trong khi ta vùi hoa dập liễu mà chỉ nghĩ đến một điều duy nhất thôi.

Á Di bặm răng trên vào môi dưới nhìn Thiệu Ân trang trọng nói:

- Dương huynh nghĩ đến điều gì?

Thiệu Ân cười khẩy rồi nói:

- Ta nghĩ đến mỗi một điều là lợi dụng nàng, để dễ có cơ hội lợi dụng cả lão Thục kia để mưu cầu chức vị võ lâm Minh chủ, không ngờ ta gian trá, nhưng có người còn gian trá hơn. Ta tưởng đâu mình là kẻ đi trước nhưng không ngờ có người đi trước ta.

Nghe Thiệu Ân nói mặt Á Di càng lúc càng xanh rờn.

Thiệu Ân mỉm cười nói tiếp:

- Tất cả mọi chuyện giờ chẳng còn ý nghĩa gì với Dương Thiệu Ân này nữa. Ta đã thành một phê nhân vô dụng rồi. Chẳng có gì ta phải giấy. Đáng lẽ trước đây Dương Thiệu Ân này phải nhìn ra tâm địa của Thục lão tặc và Chung lão tặc mới đúng. Hai người đúng là những bậc tiền bối, sử dụng người hay lắm. Thiệu Ân ta kiếp sau đầu thai sẽ phải học hỏi ở hai người nhiều.

Á Di nấc nghẹn. Nàng nhìn lại Thục Tùng Nhẫn:

- Cha, Dương huynh nói đúng chứ?

- Hấn là kẻ gian trá, con đừng nghe những lời của hấn làm gì?

Lão nói rồi rút ngọn trủy thủ dấu dưới ống giày đặt vào tay Á Di.

- Nếu con nghĩ đến cha, hãy cắt tình yêu với gã bỉ ổi, dê tiện này đi.

Á Di nhìn vào mắt Thục Tùng Nhẫn:

- Cha muốn con giết Dương Thiệu Ân?

Tùng Nhẫn gật đầu:

- Khi con giết hấn thì con mới thanh thản tâm hồn.

Á Di khẽ gật đầu:

- Á Di sẽ giết hấn, nhưng trước khi giết hấn, cha hãy cho con biết những lời của Thiệu Ân nói có đúng không? Phải cha cũng đã lợi dụng con để đưa Thiệu Ân vào cạm bẫy của cha. Cha muốn y tin cha, và làm theo những gì cha muốn.

Thục Tùng Nhẫn buông tiếng thở dài, nhìn Á Di rồi nói:

- Cha đâu có muốn, nhưng cha là thuộc hạ thân tín của Chung Minh chủ. Cha cần phải giữ Phi Yến Thiên trang. Cha làm tất cả là vì con. Đúng ra cha không muốn đâu, nhưng chỉ có y mới có thể thay thế được Thập Tứ Lang thực hiện lệnh sát của Minh chủ.

Á Di bật ra tràng cười lạnh nhạt.

Nghe nàng cười, Thục Tùng Nhẫn chỉ biết lắc đầu.

Nàng tắt ngang tràng cười nhìn Thục Tùng Nhẫn nói:

- Cha đúng là cha của Á Di. Nay Á Di mới thấm thấu được những vị trưởng bối của võ lâm Bạch đạo như thế nào. Á Di sẽ theo con đường của cha đi.

Á Di nhìn lại Thiệu Ân:

- Á Di sẽ giết Dương huynh.

Tùng Nhẫn vuốt râu khẽ gật đầu khích lệ nàng.

Á Di bước đến bên tràng kỷ. Nàng nhìn Thiệu Ân từ tốn nói:

- Huynh nói đi, phải chăng huynh chiếm đoạt sự trong trắng của muội cốt để lợi dụng muội, phải vậy không?

Thiệu Ân nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Đúng.

- Huynh nói thật tâm của huynh chứ?

- Rất thật, lúc này ta đâu còn gì để thốt ra những lời gian trá đối với nàng. Ta nói rất thật, chung quanh nàng chỉ có những con người gian trá và bỉ ổi nhất mà thôi.

Á Di bật ra tiếng nấc nghẹn ngào. Nàng bàng hoàng nói:

- Số phận của Á Di thật là bất hạnh. Á Di hận cho mình phải chấp nhận số phận đó, số lộc lừa, sống chung với những kẻ gian trá.

Nàng nhìn lại Thục Tùng Nhẫn. Nụ cười héo hắt hiện lên hai cánh môi của nàng. Á Di nghiêm trọng nói:

- Phụ thân, nếu Á Di lấy mạng Dương Thiệu Ân rồi, phụ thân sẽ tìm cho Á Di một mỹ nam tử khá chứ?

Tùng Nhẫn gật đầu:

- Ta sẽ tìm, Á Di của cha sẽ không thiếu những trang vương tôn công tử tìm đến. Dù sao con cũng là tiểu thư của Phi Yến Thiên trang.

Nàng nhìn lại Thiệu Ân:

- Huynh nghe rồi chứ?

- Ta nghe rất rõ.

- Huynh đã đối với Á Di bằng sự gian trá, bằng mưu lợi cầu vinh. Á Di đối lại với huynh bằng sự gian trá và tàn nhẫn, không chỉ huynh đâu mà những người khác nữa.

Nàng cúi xuống hôn vào trán Thiệu Ân:

- Á Di đưa huynh đi.

Thiệu Ân mỉm cười, nhắm mắt lại. Y ôn nhu nói:

- Ta vô cùng cảm kích nàng.

Y từ từ thở ra. Khi hơi thở của y vừa dứt đoạn thì ngọn trủy thủ trong tay Á Di cũng bổ xuống tim hấn. Nàng vừa kết liễu mạng sống của Thiệu Ân vừa ban phát cho y những giọt lệ xót xa của số phận mình.

-- o O o --

Hết Quyển 9